
HARVARD
COLLEGE
LIBRARY.

BIONIS ET MOSCHI

CARMINA.

RECENSVIT

(Johann) Gottfried (Jakob)

GODOFREDVS HERMANNVS.

C. LIPSIAE
APVD WEIDMANNOS
1849.

PRAEFATIO.

Bionis et Moschi quae habemus carmina quum essent ex libris et lacunosis et valde mendosis edita, multos quidem doctorum ad emendandum excitarunt, sed eorum plerique id ea et levitate et temeritate egerunt, ut auxerint magis numerum vitiorum quam minuerint. Qui autem horum poetarum reliquias nitidius quam ante eum factum erat edidit, Augustus Meinekius, de multorum videtur locorum emendatione desperasse, aliorum autem tractationem servasse ampliori de qua cogitabat editioni poetarum bucolicorum. Interea ego, quum dolerem quod carmina illa, quae venustissima sunt diligentissimeque elaborata, ita neglecta iacerent ut vix ulla pagina sine offensione legi posset, nolui in scriniis retinere quae me putarem conferre posse ut etiam cum voluptate legerentur. Quod feci sic ut et de librorum scripturis et de coniecturis doctorum praeterirem quae inutilia atque oblivione digna essent, afferrem autem quae lectoribus iudicandi de vero copiam facerent. Interdum tamen de innumerabilibus illis vel interpretandi vel emendandi conatibus, qui nemini cuiquam debebant in mentem venire, non piguit aliquid excerpere quod notarem aut refutarem. Permagnus enim numerus est illorum, qui

tam creduli sunt in pravis, quam in rectis increduli. Usus sum autem notis codicum iis quas Thomas Gaisfordius usurpavit, quibus accedunt quae Valckenarius quaeque nuper a Duebnero accepta Ameisius attulit. Im. litteris notavi quae in exemplo Iuntinae a. 1515. quod est in bibliotheca Lipsiensi urbica vetus possessor ex nescio quo codice adscripsit, qui multas inutiles interpretationes vocabulorum vel inter versus vel in margine habebat. Videtur iste codex non alia carmina quam Theocriti XXII. XXIII. XXX. et syringem, Bionis autem luctum Adonidis, Moschi Europam, Megaram et carmen in obitum Bionis continuisse. Addidi quod in Theocriteis undevicesimum Bioni recte adscripsisse videtur Valckenarius, et quod quibusdam Moschi esse visum est carmen inter Theocritea vicesimum septimum, quia denuo considerato partim minus partim magis depravatum esse intellexi quam putabam quum de eo in Opusc. vol. V. p. 113. disputarem. Est autem tam venustum, ut dignum maiore quam quae ei contigerat cura iudicaverim. Atque in hoc propter caussas, quae ad ipsum carmen indicatae sunt, etiam leves scripturae dialectique discrepantias adnotavi.

ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

I.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι Κύπρι κάϑευδε·
ἔγρεο δειλαία κυανόστολε καὶ πλατάγησον
στάϑεα καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
  αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

. . . .

κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐν ὤρεσι μηρὸν ὀδόντι,
λευκὸν μηρὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
χιονέας κατὰ σαρκός, ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
ϑνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει·
ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ νιν ϑνάσκοντ' ἐφίλασεν.
  αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
μεῖζον δ' ἁ Κυϑέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
τῆνον μὲν πέρι πολλὰ φίλοι κύνες ὠρύονται,
καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα

λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
πενθαλέα νήπεπλος ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
ἐρχομέναν κείροντι καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
ὀξὺ δὲ κωκύοισα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν καὶ πολλὰ καλεῦσα.
αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
ἀμφὶ δέ νιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ᾐωρεῖτο·
στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, οἱ δ' ὕπο μαζοὶ
χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις·
κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος· αἰαῖ
ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες αἲ τὸν Ἄδωνιν,
καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ῥυσαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
πάντας ἀνὰ κναμώς, πᾶν ἂν νάπος οἰκτρὸν ἀϋτεῖ,
ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ αἰαῖ ἀνέκλαυσεν,
ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,
ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
πάχεε δ' ἀμπετάσασα κινύρετο, μεῖνον Ἄδωνι,

δύςποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
ὥς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλαμα,
ἄχρις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
πνεῦμα σέθεν ῥεύσῃ, τὸ δέ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν, ἐπεὶ σύ με δύςμορε φεύγεις,
φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
πὰρ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
ζώω καὶ θεός ἐμμι καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσὶ γὰρ ἔμπας
πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ.
εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν·
καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
θνάσκεις ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη,
χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
καλὸς ἐὼν τί τοσοῦτον ἐμήναο θηρσὶ παλαίειν;
ὧδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζεσκον Ἔρωτες.
 αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει ὅσσον Ἄδωνις
αἷμα χέει· τὰ δὲ πακτὰ ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα μύρεο Κύπρι.
ἔσθ' ἁπαλὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα.
λέκτρον ἔχ' ἓν Κυθέρεια τὸ σὸν τόδε . . . .
. . . . σὺ δὲ νεκρὸς Ἄδωνι
καὶ νέκυς ὢν καλός ἐσσι, καλὸς νεκύς, οἷα καθεύδων.
κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυεν,

οἷς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμίχϑη
παγχρύσῳ κλιντῆρι· ποϑεῖ δὲ στυγνὸς Ἄδωνιν.
βάλλε δέ νιν στεφάνοισι καὶ ἄνϑεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
ὡς τῆνος τέϑνακε . . . .
. . . . καὶ ἄνϑεα πάντ' ἐμαράνϑη.
ῥαῖνε δέ νιν Συρίοισιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισιν.
. . . .
ὀλλύσϑω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν,
ἀμφὶ δέ νιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. χὢ μὲν ὀϊστώς,
ὃς δ' ἔπι τόξον ἔκλινεν, ὃ δ' εὔπτερον ἆπτε φαρέτραν,
χὢ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, οἳ δὲ λέβητι
χρυσείῳ φορέουσιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λούει,
ὃς δ' ὄπιϑεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.
αἰαῖ τὰν Κυϑέρειαν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον, οὐκ ἔτι δ Ὑμάν,
Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἄειδε· μόνον μέλος ᾄδεται αἰαῖ.
αἰαῖ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον ἢ Ὑμέναιος
αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τὸν Κινύραο,
ὤλετο καλὸς Ἄδωνις ἐν ἀλλάλαισι λέγοισαι.
αἰαῖ τὰν Κυϑέρειαν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
αὐταὶ δ' ὀξύτονόν τι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα
ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνι
πάρμεν' ἐπαείδοισαι· ὃ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει.
οὐ μὰν οὐκ ἐϑέλει· Κώρα δέ νιν οὐκ ἀπολύει.
λῆγε γόων Κυϑέρεια, τὸ σάμερον ἴσχεο κομμῶν.
δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

II.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῆς νύ τί μοι Λυκίδα Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,
ἱμερόεν γλυκύθυμον ἐρωτικόν, οἷον ὁ Κύκλωψ
ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ᾀόνι τᾷ Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

κἠμοὶ συρίσδεν Μύρσων φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον ὦ Λυκίδα ζατῶ μέλος, ἁδὺν ἔρωτα,
λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν,
πῶς πεδαμεύσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
χὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ὦπτ' ἀλέγοισα
θήλειαν μετάπλαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

ἅρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βωκόλος, ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνᾳ κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν, οὐδέ τις Ἕλλην,
οὔτε Μυκηναίων οὔτ' Ἤλιδος οὔτε Λακώνων
μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, φυγὼν δύστανον Ἄρηα.
λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
παρθενικὰν κρόκ' ἀνεῖχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα.
καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
χιονέαις πόρφυρε παρηΐσι, καὶ τὸ βάδισμα
παρθενικᾶς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρᾳ·

ϑυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμείᾳ,
καὶ ποτὲ μὲν τήνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
στάμονα καλὸν ἄειρε καὶ ἁδέα δείκαν' ἐπῄνει,
ἤσϑεὶς οὐκ ἄλλᾳ συνομάλικι· πάντα δ' ἐποίει
σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλάλαισιν ἀδελφαί,
αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ νύμφα καϑεύδεις.
οὐ δύο παρϑενικαὶ συνομάλικες, οὐ δύο καλαί;
ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καϑεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσα γραῦς δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο

III.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἴαρος ὦ Μύρσων ἢ χείματος ἢ φϑινοπώρου,
ἢ ϑέρεος τί τοι ἁδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλϑεῖν;
ἢ ϑέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες,
ἢ γλυκερὸν φϑινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά,
ἢ καὶ χεῖμα δύςεργον, ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
ϑαλπόμενοι ϑέλγονται ἀεργείᾳ τε καὶ ὕπνῳ,
ἤ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
αἱρεῖται· λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

κρίνειν οὐκ ἐπέοικε ϑεήϊα ἔργα βροτοῖσιν.
πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι

ἐξερέω Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῇ·
οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἂν ῥέα τίκτοι·
οὖλον χεῖμα φέρον νιφετὸν κρυμώς τε φοβεῦμαι·
εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
ἀνίκα μήτε κρύος μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλάστη,
χἀ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα καὶ ἐμοίϊος ἀώς.

IV.

'Ιξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
ὄρνεα θηρεύων τὸν ὑπόπτερον εἶδεν Ἔρωτα
ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόησεν,
χαίρων οὕνεκα δὴ μέγα φαίνετο τὤρνεον αὐτῷ
τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων
τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
χὼ παῖς ἀσχαλόων ὅτι οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
τὼς καλαμὼς ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
μειδιόων κίνησε κάρη καὶ ἀμείβετο παῖδα·
φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῇ
εἰςόκα μή νιν ἕλῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

V.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ἡβώοντι παρέστα
νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα
ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
ὣς λέγε· χὰ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βωκολίασδον,
νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
ὡς χέλυν Ἑρμάων, κιθάραν ὡς ἁδὲ Ἀπόλλων.
ταῦτά νιν ἐξεδίδασκον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκεν
θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους καὶ ματέρος ἔργα.
κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

VI.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.
κἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ἀείδῃ,
τῆνον ὑπεκφεύγοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
ἢν δὲ νόον τις ἔρωτι δονεύμενος ἁδὺ μελίσδῃ,
ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
μάρτυς ἐγὼν ὅδε πᾶσιν, ὅτ' ἔπλετο μῦθος ἀλαθής.
ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατον τινὰ μέλπω,
βαμβαίνει μοι γλῶσσα καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
αὐτίκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

VII.

Οὐκ ἔστ', οὐδ' ἐπέοικε τὰ μὴ μάθομεν πονέεσθαι.

εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μῶνα
κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
εἰ δ' οὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι γλυκὺ πλήονα μοχθῆν;

εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
ἢ Κρονίδας ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥςτ' ἀνύεσθαι
τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
ἦν τάχα μοχθήσαντί ποχ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι·
εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθῆν
ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
ὅσσαπερ οἱ δειλοὶ καματώδεες ἔργα πονεῦμες,
ἀντὶ τίνος ψυχὰν ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
ἦ λαθόμεσθ' ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα
χὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομες χρόνον

VIII.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόω παρεόντος,
οἱ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθον εἰς Ἀΐδαο.
ὄλβιος ἦν Ταύροισιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας,
οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἥρητο κελεύθους.

ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς·
ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

IX.

Ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα,
τόσσον ἀφαυρότερος μήνας ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
χαῖρε φίλος, καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος, οὕνεκα τήνα
σάμερον ἀρχομένα τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντα λοχήσω,
ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι.

X.

Ἅμερε Κυπρογένεια, Διὸς τέκος, οὐδὲ θαλάσσας,
τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπήχθεο καὶ τεῒν αὐτᾷ,
τάλικον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τεκέσθαι,
ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὁμοῖον;
πρὸς δ' ἔτι νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι.

XI.

Ἀμφασία δ' ἄρα Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα.
δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν.

χρῖεν δ' ἀμβροσίᾳ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
ὠτειλάν. Μοιραῖα δ' ἀναλθέα τραύματα πάντα.

XII.

Αὐτὰρ ἐγὼ βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν ἐς τὸ κάταντες
τῆνο ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ αἰόνα ψιθυρίσδων,
λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

XIII.

Οὐ καλὸν ὦ φίλε πάντα χρόνον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν·
οὐδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχέμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

XIV.

Μοῖσας ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν ἔρωτα φέροιεν.
μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
τὰν γλυκερὰν μολπάν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

XV.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅπως λόγος, αἰὲν ἰοίσας
χὰ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

XVI.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπεὶ χὡ Φοῖβος ἀείδων
μισϑὸν ἔλεν· τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

XVII.

Μορφὰ ϑηλυτέρῃσι πέλει καλόν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

XVIII.

Πάντα ϑεοῦ κ' ἐϑέλοντος ἐναίσιμα, πάντα βροτοῖσιν
ἐκ μακάρων ἐργαστὰ καὶ ὠκυτέλεστα γένοιτο.

XIX.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Τὸν κλέπταν ποκ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα
κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
δάκτυλα πάνϑ' ὑπένυξεν· ὃ δ' ἄλγεε καὶ χέρ' ἐφύση,
καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
δεῖξέ τε τὰν ὀδύναν καὶ μέμφετο, ὅττι τε τυτϑὸν
ϑηρίον ἐντὶ μέλισσα καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
χὰ μάτηρ γελάσασα, τί δ', οὐκ ἴσον, ἦσί, μελίσσαις
καὶ τυτϑὸς μὲν ἔεισϑα, τὰ τραύματα δ' ἁλίκα ποιεῖς.

ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

I.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
μισθός οἱ τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ' ἀγάγῃς νιν,
οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ' ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἰκόσι πᾶσι μάθοις κεν.
χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες· ἁδὺ λάλημα·
οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά,
ἐν δὲ χόλα. ὅλος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς,
οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος ἄγρια παίσδειν.
εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόςωπον·
μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
βάλλει κεἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον·
τυτθόν οἱ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ

τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖόν γε μὲν ἅ οἱ
βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς·
κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε, καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
ἢν δὲ λέγῃ, λαβὲ ταῦτα· χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

II.

ΕΥΡΩΠΗ.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἔπι γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς,
ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
λυσιμελὴς πεδάᾳ μαλακῷ κάτα φάεα δεσμῷ,
εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων·
τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισιν
Φοίνικος θυγάτηρ ἔτι παρθένος Εὐρώπεια
ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
τῶν δ' ἣ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἣ δ' ἄρ' ἐῴκει
ἐνδαπίῃ καὶ μᾶλλον ἑῆς περιίσχετο κούρης·
φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
ἡ δ' ἑτέρη κρατερῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν
εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν, ἐπεὶ φάτο μόρσιμον αὐτῇ
ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν.

ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων ϑόρε δειμαίνουσα,
παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
εἰςέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρϑένος αὐδήν·
τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλεν;
ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν ϑαλάμοισιν
ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴςιδον ὑπνώουσα;
ὥς μ' ἔλαβεν κραδίην κείνης πόϑος, ὥς με καὶ αὐτὴ
ἀσπασίως ὑπέδεκτο καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
ἀλλά μοι εἰς ἀγαϑὸν μάκαρες κρήνειαν ὄνειρον.
ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε, φίλας δ' ἐπεδίζεϑ' ἑταίρας,
ἥλικας οἰέτεας ϑυμήρεας εὐπατερείας,
τῇσιν ἀεὶ συνάϑυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο
ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν ἀναύρων
ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος εὔπνοα λείρι' ἀμέργοι.
ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανϑεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
ἀνϑοδόκον τάλαρον· ποτὶ δ' αὖ λειμῶνας ἔβαινον
ἀγχιάλους, ὅϑι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέϑοντο
τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ.
αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρώπεια,
ϑηητόν, μέγα ϑαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
ᾔεν, ἣ δὲ πόρεν περικαλλέϊ Τηλεφαάσσῃ,
ἥ τέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
μήτηρ Τηλεφάασσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον,
ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα.
ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ
εἰςέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναίην,

φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευϑα,
νηχομένῃ ἰκέλη· κυάνου δ' ἐτέτυκτο ϑάλασσα.
δοιοῦ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο
φῶτες ἀολλήδην, ϑηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
ἐν δ' ἦν Ζεὺς Κρονίδης ἐπαφώμενος ἠρέμα χερσὶν
πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ
ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος, ἡ δ' ἄρα πόρτις
χαλκείη, χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
ἀμφὶ δὲ δινηϑέντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείας ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφϑαλμοῖσιν.
τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανϑέϊ χροιῇ
. . . .
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡςεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς
χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα πάντῃ.
τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
αἳ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐς ἀνϑεμόεντας ἵκανον,
ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνϑεσι ϑυμὸν ἔτερπον.
τῶν ἣ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἣ δ' ὑάκινϑον,
ἣ δ' ἴον, ἣ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
. . . .
λειμώνων ἐαροτρεφέων ϑαλέϑεσκε πέτηλα·
αἳ δ' αὖτε ξανϑοῖο κρόκου ϑυόεσσαν ἔϑειρην
δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσῃσιν ἄνασσα
οἷάπερ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια,
ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα.
οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνϑεσι ϑυμὸν ἰαίνειν,
οὐδ' ἄρα παρϑενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσϑαι.

ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης ὥς μιν φράσαθ᾽, ὥς ἐόλητο
θυμὸν ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν
Κύπριδος, ἢ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
τοὶ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης
παρθενικῆς τ᾽ ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι
κρύψε θεὸν καὶ τρέψε δέμας καὶ γίγνετο ταῦρος,
οὐχ οἷος σταθμοῖς ἔνι φέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
ὦλκα διατμήγει σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον,
οὐδ᾽ οἷος ποίμνης ἔνι βόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
ἄστυδ᾽ ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
τοῦ δ᾽ ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθότριχον ἔσκεν,
κύκλος δ᾽ ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
ὄσσε δ᾽ ὑπογλαύσσεσκε καὶ ἵμερον ἀστράπτεσκεν,
ἶσα δ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
ἤλυθε δ᾽ ἐς λειμῶνα καὶ οὐκ ἐφόβησε φααν θεὶς
παρθενικάς· πάσῃσι δ᾽ ἔρως γένετ᾽ ἐγγὺς ἱκέσθαι
ψαῦσαί θ᾽ ἱμερτοῖο βοός. τοῦ δ᾽ ἄμβροτος ὀδμὴ
τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
ἣ δέ μιν ἀμφαφάασκε καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο καὶ κύσε ταῦρον.
αὐτὰρ ὃ μειλίχιον μυκήσατο· φαῖό κεν αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν, ἐδέρκετο δ᾽ Εὐρώπειαν
αὐχέν᾽ ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
ἣ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσιν·
δεῦθ᾽ ἑτάραι φιλίαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ᾽ ἐπὶ τῷδε
ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας

νῶτον ὑποστορέσας ἀναδέξεται, οἷά τ᾽ ἀπήνη·
πρηῢς δ᾽ εἰςιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
ἄλλοισιν προςέοικε, νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
αἴσιμος ἀμφιθέειν, μούνης δ᾽ ἐπιδεύεται αὐδῆς.
ὣς φαμένη νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα,
αἱ δ᾽ ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ᾽ ἀνεπήλατο ταῦρος
ἣν θέλεν ἁρπάξας, ὠκὺς δ᾽ ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
χεῖρας ὀρεγνυμένη, ταὶ δ᾽ οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
ἀκτάων δ᾽ ἐπιβὰς πρόσσω θέεν ἠΰτε δελφίς,
χηλαῖς ἀβρέκτοισιν ἐπ᾽ εὐρέα κύματα βαίνων.
ἡ δὲ τότ᾽ ἐρχομένοιο γαληνιάασκε θάλασσα,
κήτεα δ᾽ ἀμφὶς ἄταλλε Διὸς προπάροιθε ποδοῖιν·
γηθόσυνος δ᾽ ὑπὲρ οἶδμα κυβίστεε βυσσόθε δελφίς·
Νηρεΐδες δ᾽ ἀνέδυσαν ὑπ᾽ ἐξ ἁλός, αἳ δ᾽ ἄρα πᾶσαι
κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἀντοχέοντο·
καὶ δ᾽ αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
κῦμα κατιθύνων ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ᾽ ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες,
κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ᾽ ἄλλῃ
εἴρυε πορφυρέην κόλπου πτύχα, ὄφρα μὴ ὤην
δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
κολπώθη δ᾽ ἀνέμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
ἱστίον οἷά τε νηός, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
ἡ δ᾽ ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
φαίνετο δ᾽ οὔτ᾽ ἀκτή τις ἁλίρροθος οὔτ᾽ ὄρος αἰπύ,
ἀλλ᾽ ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,

ἀμφὶ ἓ παπτήνασα τόσην ἀνενείκατο φωνήν·
πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
ἀρπαλέην νεπόδεσσι διέρχεαι, οὐδὲ θάλασσαν
δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέουσιν ἀταρπόν.
ποῖόν τοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
ἦ ἄρα τις θεός ἐσσι; θεοῖς δ' ἐπεοικότα ῥέζεις.
οὔθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτε τι ταῦροι
ἐν πόντῳ στιχόωσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
ἄτρομος ἀΐσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
ἦ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς
εἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυςάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
πατρὸς ἀποπρολιποῦσα καὶ ἑσπομένη βοΐ τῷδε
ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω καὶ πλάζομαι οἴη.
ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
ἵλαος ἀντιάσειας, ὃν ἔλπομαι εἰςοράασθαι
τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
ὣς φάτο· τὴν δ' αὖτε προςεφώνεεν ἠΰκερως βοῦς·
θάρσει παρθενική, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
αὐτός τοι Ζεύς εἰμι, καὶ ἐγγύθεν εἰδόμενός περ
ταῦρος ἔμεν· δύναμαι δὲ φανήμεναι ὅττι θέλωμι.
σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
ταύρῳ ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν, ὅπη νυμφήϊα σεῖο
ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
οἳ σκηπτοῦχοι ἄνακτες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται

. . . .

ὣς φάτο καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ

Κρήτῃ· Ζεὺς δὲ πάλιν σφετέρην ἀνελάζετο μορφήν,
λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι.
ἣ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
καὶ Κρονίδῃ τέκε τέκνα, καὶ αὐτόθι γίγνετο μήτηρ.

III.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι καὶ Δώριον ὕδωρ,
καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
νῦν φυτά μοι μύρεσθε καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε,
ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις,
νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι,
νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰαῖ
βάμβαλε τοῖς πετάλοισι, καλὸς τέθνακε μελικτάς.
  ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις
νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθούσας
ὅττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
καὶ τὸ μέλος τέθνακε καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
  ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι
καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.
  ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
τῆνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλπει,
οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει

οἷά οἱ ἱμερτοῖς ποτὲ χείλεσι γῆρυς ἄειδεν,
ἀλλὰ παρὰ Πλουτῆϊ μέλος Ληθαῖον ἀείδει·
ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα καὶ αἱ βόες αἱ ποτὲ ταύροις
πλαζόμεναι γοάοντι καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
σεῖο Βίων ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
καὶ Σάτυροι μύροντο μελάγχλαινοί τε Πρίηποι,
καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος, αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο·
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται ὅττι σιωπῇς,
κοὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα, σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη
. . . .
. . . .
. . . .
μάλων οὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σίμβλων,
κάτθανε δ' ἐν καρῷ λυπεύμενον· οὐκ ἔτι γὰρ δεῖ
τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος αὐτὸ τρυγᾶσθαι.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
οὐ τόσον Ἰασίῃσι παρ' ᾀόσι μύρατο δελφίν,
οὐδὲ τόσον πόκ' ἄϋσεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδών,
οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν,
Ἀλκυόνα δ' οὐ τόσσον, ὅτ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήϋξ,
οὐ τόσον Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
ἱπτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος
ἀδονίδες πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
ἃς λαλέειν ἐδίδασκε· καθεσδόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις
ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἳ δ' ὑπεφώνευν

πενθάδες ὀρνίθεσσι πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἄμμες
. . . .
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
τίς ποτε σᾷ σύριγγι μελίξεται ὦ τριπόθατε;
τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
εἰςέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα,
ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
τό στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ' ἔτερπες
ἑσδομέναν μετὰ σεῖο παρ' ἀϊόνεσσι θαλάσσας.
οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισιν
ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βοὰν δ' ἔτι σεῖο δοκεύει.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
πάντα τοι ὦ βῶτα ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων,
καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες·
. . . .
ἁ Κύπρις ποθέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα,
τὸ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασεν.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
τοῦτο τοι ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε δεύτερον ἄλγος,
τοῦτο Μέλη νέον ἄλγος· ἀπώλετο πράν τοι Ὅμηρος,
τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα· καὶ σε λέγοντι
μύρασθαι κλυτὸν υἷα πολυκλαύτοισι ῥεέθροις·
πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.

ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινεν
Παγασίδος κράνας, ὃ δ' ἔχεν πόμα τᾶς 'Αρεθούσας·
χὼ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα
καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα καὶ 'Ατρείδαν Μενέλαον·
κεῖνος δ' οὐ πολέμως, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπεν
καὶ βώτας ἐλίγαινε καὶ ἀείδων ἐνόμευεν,
καὶ σύριγγας ἔτευχε καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγεν,
καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα καὶ τὸν ἔρωτα
ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἤρεθε τὰν ἀφροδίταν.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
πᾶσα Βίων θρηνεῖ σε κλυτὰ πόλις, ἄστεα πάντα.
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες ὗλαι·
οὐ τόσον 'Αλκαίω πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·
οὐδὲ τόσον ὃν ἀοιδὸν ὀδύρατο Τήϊον ἄστυ·
σὲ πλέον 'Αρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος, ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
εἰςέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μυτιλάνα.
. . . .
. . . .
ἄρχετε Σιλελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας πέμπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
βωκολικᾶς, ἀλλ' ἂν τὺ διδάξαο σεῖο μαθητάς,
κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος, ᾧ με γεραίρων
ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.

ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένϑεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
αἰαῖ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
ἠδὲ τὰ χλωρὰ σέλινα τό τ' εὐϑαλὲς οὖλον ἄνηϑον,
ὕστερον αὖ ζώοντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροί, οἱ σοφοὶ ἄνδρες,
ὁππόκα πρᾶτα ϑάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χϑονὶ κοίλᾳ
εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
καὶ σὺ μὲν ὦν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ.
ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
τῷ δ' ἐγὼ οὐ φϑονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένϑεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
φάρμακον ἦλϑε Βίων ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
πῶς τοίοις χείλεσσι ποτέδραμε κοὐκ ἐγλυκάνϑη;
τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος ἢ κεράσαι τοι
ἢ δοῦναι χατέοντι τὸ φάρμακον ἔκφυγεν ᾠδάν;
ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένϑεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
ἀλλὰ Δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἔτι πένϑεϊ τῷδε
δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμαν δέ,
ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεύς,
ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλϑον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,

ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε καὶ ἁδύ τι βωκολιάσδευ.
κἠκείνα Σικέλα καὶ ἐν Ἐνναίοισιν ἔπαιξεν
ἄγκεσι καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
ἐσσεῖθ' ἁ μολπά, χὡς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
ἁδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
καὶ σὲ Βίων πέμψει τοῖς ὤρεσιν· εἰ δέ τι κἠγὼν
συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτεῖ κ' αὐτὸς ἄειδον.

IV.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Μῆτερ ἐμὴ τίφθ' ὧδε φίλον κάτα θυμὸν ἰάπτεις
ἐκπάγλως ἀχέουσα; τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἔρευθος
σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι. τί μοι τόσον ἠνίησαι;
ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχεν ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡςεί θ' ὑπὸ νεβροῦ;
ὤ μοι ἐγώ, τί νυ δή με θεοὶ τόσον ἠτίμησαν
ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
δύςμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων
ἠὲ τινὸς Κηρῶν ἢ Ἐρινύος αἰνὰ βέλεμνα,
παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν
μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὃ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν

βαλλομένους ὑπὸ πατρί· τὸ δ' οὐκ ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ·
οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
μητέρ' ἐήν, ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
ὡς δ' ὅτ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
ὀλλυμένοις, οὕς τ' αἰνὸς ὄφις ἔτι νηπιάχοντας
θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ τέ οἱ αὐτῇ
ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια φίλον γόνον αἰάζουσα
μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πάντῃ ἐφοίτων.
ὡς ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
κεῖσθαι φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα
. . . .
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξίν.
τῷ χ' ἡμέας κλαύσαντε φίλαις ἐν χερσὶ τοκῆε
πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης,
καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες,
αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρης
πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή,
ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων δέ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
μοχθίζει πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου
καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠΰτε λείβεαι ὕδωρ
. . . .

νύκτας τε κλαίουσα τά τ' ἐκ Διὸς ἤματα πάντα.
αλλος μὰν οὐκ ἄν τις ἐϋφρῆναι με παραστὰς
κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμῳ κάτα τοῖχος ἐέργει;·
καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
ναίουσ', οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κεν βλέψασα
οἷα γυνὴ πανάποτμος ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἣ δὲ καὶ αὐτὴ
ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχνυται Ἰφικλῆϊ,
σῷ υἱῷ· πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο
μνησαμένῃ τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
ὣς δ' αὕτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἧγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα
μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε προςηύδα·
δαιμονίη παίδων τί νύ τοι φρεσὶν ἔκπεσε τοῦτο
πευκαλιμαῖς; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω
κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
ἦ οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνής κέ τις εἴη,
ὅςτις ἀριθμήσειν ἓν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσιν
θαρσοίη· τοιῆςδ' ἐπεκύρσαμεν ἐκ Διὸς αἴσης,
καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστίν.
καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μέτα δαίμονος ἔσχες,
ὅςθ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,

ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
δυςμενέων, μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ᾗσιν
στέργειν μ' ἠέπερ εἴ μοι ὑπὲκ νηδυιόφιν ἦλθες
καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα.
οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
τῷ μή μ' ἐξείπῃς τόγ' ἐμὸν θάλος ὥς σευ ἀκηδέω,
μηδ' εἴ κ' ἠϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
οὐ γὰρ θὴν νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
μητέρι δυςπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον
καὶ πρίν πέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ δ' ὑπὸ ἥπατι εἶχον,
καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀϊδονῆος·
ὧδέ ἑ δυςτοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλην.
νῦν δέ μοι οἴχεται οὗτος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἆθλον
ἐκτελέων, οὐδ' οἶδα δυςάμμορος εἴτε μιν αὖτις
ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι εἴτε καὶ οὐκί.
πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
ὕπνον· δειμαίνω δὲ παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα
ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρπῃ.
εἴσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶν
παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι, βίη Ἡρακληείη.
τῇ μεγάλην ἐλάχαινε δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ
τάφρον τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
γυμνὸς ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς,
ἤτοι ὃ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προύχοντος ἐρείσας
ἀνδήρου καταδῦναι ἅπερ πάρος εἵματα ἕστο.
ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ.
αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπισθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσσίν,

ἐκφυγέειν μεμαὼς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο.
αἰεὶ δὲ προπάροιθεν ἑοῦ χροὸς ἠΰτε γέρρον
νώμασκεν μακέλην· πέρι δ᾽ ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
πάπταινεν, μὴ δή μιν ἐπιφλέξῃ δήϊον πῦρ.
τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος, ὥς μοι ἔϊκτο,
Ἰφικλέης μεγάθυμος ἐπ᾽ οὔδεϊ κάππεσ᾽ ὀλισθὼν
πρίν γ᾽ ἐλθεῖν, οὐδ᾽ ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ᾽ αὖτις,
ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡςεί τ᾽ ἀμενηνὸς
ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
καππεσέειν· κεῖται δ᾽ ὅγ᾽ ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
εἰςόκε τις χειρός μιν ἀνειρύσσῃ παριόντων,
αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
ὣς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἰφικλείης·
αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
παῖδας ἐμοὺς μέχρι δή μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
ὀφθαλμῶν, ἠὼς δὲ παραυτίκα φαίνετο δῖα.
τοῖα φίλη μοι ὄνειρα δία φρένας ἐπτοίησαν
παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο
οἴκου ἀφ᾽ ἡμετέροιο, γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
θυμὸς ἐμός, μηδ᾽ ἄλλο παρὲκ τελέσειέ τι δαίμων.

V.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ᾽ ἔτι μοι γᾶ
ἐστὶ φίλα, ποθινὸν δὲ πολὺ πλεῖον μέγα λαῖτμα.
ἀλλ᾽ ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθός, ἁ δὲ θάλασσα
κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
ἐς χθόνα παπταίνων καὶ δένδρεα τὰν ἅλα φεύγω,

γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ χἀ δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
ἔνϑα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος ἁ πίτυς ᾄδει.
ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς
καὶ πόνος ἐστὶ ϑάλασσα καὶ ἰχϑύες ἁ πλάνος ἄγρα.
αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαϑυφύλλῳ,
καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύϑεν ἦχον ἀκούειν,
ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἀγχόϑι κοὐχὶ ταράσσει.

VI.

Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ.
ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ
καὶ Λύδα Σατυρίσκον, ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβά.
ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
τόσσον ὁμῶς φιλέων ἠχϑαίρετο, πάσχε δ' ἃ ποίει.
ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν' ἢν φιλέητε φιλῆσϑε.

VII.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ
ἔρχεται εἰς Ἀρέϑοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνϑεα καὶ κόνιν ἱράν,
καὶ βαϑὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ ϑάλασσαν
νέρϑεν ὑποτροχάει κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
ἁ δ' οὐκ οἶδε ϑάλασσα διερχομένω ποταμοῖο.
δεινὸς δ' ἀϑλοϑέτας κακομάχανος αἰνὰ διδάσκων
καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

VIII.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας,
μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΑΔΗΛΟΥ ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

. . . .

ΚΟΡΗ.

τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλλον ἑκοῖσ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἔσχε φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα . . . .

ΔΑΦΝΙΣ.

. . . . . . καὶ εἰςέτι χεῖλος ἀμέλξω.

ΚΟΡΗ.

μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

τὸ στόμα μευ πλύνω καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

καλόν σοι δαμαλὰς φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβα.

ΚΟΡΗ.

ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως, ἵνα σοί τινα μῦϑον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

οὐκ ἐϑέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύϑῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

ΚΟΡΗ.

τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζύον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

φεῦ φεῦ τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ στέγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρϑένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· τὸ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀτειρές.

ΔΑΦΝΙΣ.

μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσει.

ΚΟΡΗ.

πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔπειθεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μναστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

καὶ τί φίλος ῥέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑοὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

ΚΟΡΗ.

ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις.

ΚΟΡΗ.

ὄμνυε μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπενθεῖν.

ΔΑΦΝΙΣ.

οὐ μάν, οὐ τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν γ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μάν, τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

οἶδ', ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

. . . .

ΔΑΦΝΙΣ.

. . . .

ΚΟΡΗ.

δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπα σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε, τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ταῦροι καλὰ νέμεσθε, τὰ παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε χλοάοντα διδαχθῶ.

ΚΟΡΗ.

ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἕξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

βάλλεις εἰς ἀμάραν με καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλ' ὑπὸ σὼς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἥνιδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

μίμνε τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλάλαις λαλέουσι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

ἀμπεχόναν ποίησας ἐμὰν ῥάκος, εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δώσω.

ΚΟΡΗ.

φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι μὴ νεμέσα σέο ῥήμασιν οὐκ ἔτι πιστᾷ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι καὶ αὐτὰν βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

παρθένος ἔνθα βέβακα, γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφός, οὐκ ἔτι κώρα.

ὣς οἳ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν
ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
χᾆ μὲν ἀνεγρομένα σῖγ' ἔστιχε μᾶλα νομεύειν,
ὄμμασιν αἰδομένοις, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη
ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας κεχαρημένος εὐνᾶς.

ADNOTATIONES.

ADNOTATIONES AD BIONEM.

I.

Inn. Θεοκρίτου. Scriptum esse hoc carmen celebrandis Adoniis coniecit ex Theocriti Adoniazusis Fr. Manso. Videtur Bio ita imitatus esse Theocritum, ut, quum apud illum nobilis quaedam poetria Adonin redivivum canat, ipse, quod prioris Adoniorum diei officium erat, mortuum lugeri faceret. Descriptum est autem carmen ex lacunoso et omnino male habito codice. Quare etsi suspicatus eram Bionem, sicuti Theocritum et Moschum, certa paritatis ratione strophas disposuisse, tamen eius inveniendae spem abieceram, ut in carmine in quo non solum aliquot locis unus vel plures versus deessent, sed etiam in versu intercalari vel ponendo vel omittendo scribae non minus quam in aliis huiusmodi carminibus negligentes fuisse viderentur. Itaque missa illa quaestione animum ad ea tantum advertebam, quae argumenti sententiarumque atque orationis conformatio vitiosa esse proderet. Quod postquam feceram, videbam duos esse perlongos locos in quibus nullus inveniretur versus intercalaris: quorum quum versus numerarem, videbam alterum eorum, in quo trium versuum iacturam notaveram, restitutis tribus versibus totidem versus quot priorem continere. Hoc indicio statim mihi visus sum iustam deprehendere descriptionem stropharum, quam mirifice confirmabat alius locus, in quo aliquot versus omissos esse adnotaveram, quos iam septem numero esse apparebat. Quae si recte observavi, non est alio ad iustam descriptionem artificio opus, quam ut in ea carminis stropha quae primam excipit unus qui ad integritatem re-

quiritur versus restituatur. Ita post primam stropham, quae proodi loco est, quattuor inveniuntur inter se pares strophae, post eas autem duo stropharum paria, alterum longos, alterum breves strophas habentia, his versuum numeris: 5. 10. 10. 10. 10. 25. 25. 7. 7.

Eadem quae Graecorum etiam Latinorum poetarum in iis quae mutua a pastoribus cani facerent diligentia fuit. Apud Virgilium in tertia ecloga distichis certant Damoetas et Menalcas, in septima tetrastichis Corydon et Thyrsis, ut in Calpurnii secunda Idas et Astacus, in cuius quarta ecloga strophae, quarum una periit, quinos, in undecima ecloga senos versus habent. Item quos continuo carmine certantes introduxerunt, eorum carmina ut pari versuum numero essent curarunt. Sic in Virgilii ecloga quinta duo carmina sunt viginti quinque versuum, in nona Calpurnii triginta trium. Distinxerintne aliquando strophas etiam in continuo carmine dubium est. Quae in tertia ecloga Calpurnii septem et quadraginta versibus Lycidas canit v. 45—91. in has partes et strophas videntur dividi posse: 3. 3. 4. 4. 2. 2. | 2. 3. 2. | 6. 5. 5. 6. Quum versu intercalari utuntur, eum posuerunt in fine stropharum, ut Calpurnius in undecima ecloga, Virgilius in octava. Sed de hac dicendum est explicatius, ne cui nihil curasse monstratas a Graecis leges videatur Virgilius. Ac primo statim apparet, quum de duobus quibus in illa ecloga certatur carminibus alterum triginta quinque, alterum sex et triginta versus habeat, aut deesse priori unum versum, aut redundare unum in altero. Est is certe intercalaris: nam intercalares in priore carmine novem, decem in altero sunt. Nec potest de loco dubitari, quo aut exciderit aut inseri non debuerit versus intercalaris: nam quae in priore carmine tertia stropha quinque versuum est, v. 26—30, eius loco in altero sunt duae strophae, una tres versus, 73—75, altera duos, 77. 78, habens. Atqui etiam isti quinque, qui sunt in priore, recte possunt in tres et duos separari, ut aut post v. 28. addendus sit intercalaris, aut delendus ille qui est totius eclogae versus 76. Prout igitur aut hanc aut illam computationem sequimur, habemus in utroque carmine exceptis intercalaribus strophas aut his versuum numeris, 4. 3. 5. 4.

5. 3. aut his, 4. 3. 3. 2. 4. 5. 3. Quid vero fiet tribus ultimis utriusque carminis strophis, quae in priore carmine hos numeros habent, 4. 5. 3, in altero autem hos, 5. 3. 4. Alterutram rationem falsam esse necesse est. In priore carmine v. 47. haec leguntur:

saevus Amor docuit natorum sanguine matrem
commaculare manus: crudelis tu quoque mater.
crudelis mater magis an puer improbus ille?
improbus ille puer: crudelis tu quoque mater.

Senserat haec inepta esse Heynius, sed quum duos postremos versus ab aliis additos putabat, simul et ultra quam debebat progressus est et substitisse citra videtur. Nam illud primum "crudelis tu quoque mater" absurdum est, nec prodest haec sic interpretari, saevus Amor, saeva tu quoque mater; ubi non "quoque", sed "quidem" dicendum erat. Ecquis autem dubitare potest an crudelis sit mater quae liberos suos interficiat? Facile credo qui hos versus accurate consideraverint assensuros mihi esse, nihil amplius scripsisse Virgilium quam hoc:

saevus Amor docuit natorum sanguine matrem
commaculare manus: puer, ah puer improbus ille:
improbus ille puer, crudelis tu quoque mater.

De sola enim Amoris saevitia sermo est: Medeae crudelitas, ut exemplum Amoris saevitiae, modo leviter erat tangenda: quare quaestio illa, "crudelis mater magis an puer improbus ille" ab hoc loco alienissima est.

Ut huic strophae male additus fuit versus, ita in alia versus male omissus videtur. Nam in his v. 58.

omnia vel medium fiant mare: vivite silvae:
praeceps aerii specula de montis in undas
deferar: extremum hoc munus morientis habeto,

nimis nudum est illud "vivite silvae". Ipsa rei ratio et consuetudo poetarum iterari postulat hoc "vivite", pracivitque quem imitatus Virgilius est Theocritus I. 115.

ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ἄμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα
καὶ ποταμοὶ τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·

et, quamquam in alia caussa, II 165.

χαῖρε σελαναία λιπαρόχροε, χαίρετε δ' ἄλλοι
ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Quis igitur non exspectet addi simile quid ut "vivite Menalcae quondam mea pascua valles". Quod si hac opinione non fallor, habebimus trium ultimarum prioris carminis stropharum versus, exceptis intercalaribus, 3. 5. 4.

Alterius carminis hae feruntur ultimae strophae:

has herbas atque haec Ponto mihi lecta venena
ipse dedit Moeris: nascuntur plurima Ponto.
his ego saepe lupum fieri et se condere silvis
Moerin, saepe animas imis excire sepulcris
atque satas alio vidi traducere messis.
ducite ab urbe domum, mea carmina ducite Daphnin.
fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti
transque caput iace, nec respexeris. his ego Daphnin
adgrediar: nihil ille deos, nil carmina curat.
ducite ab urbe domum, mea carmina ducite Daphnin.
adspice: corripuit tremulis altaria flammis
sponte sua, dum ferre moror, cinis ipse. bonum sit.
nescio quid certe est: et Hylax in limine latrat.
credimus, an qui amant ipsi sibi somnia fingunt?
parcite, ab urbe venit, iam parcite carmina, Daphnis.

Incipiam ab ultima stropha. Ad v. 107. in commentariis Servio adscriptis duplex prostat interpretatio, una "in loco ubi amati vestes obruerat", quam patet hominis esse tam stupidi ut non senserit canem defossas vestes allatrantem non praesentiam indicare domini; altera vera "canis enim latrans prae gaudio domini demonstrat adventum". Tum vero absurde quaerit mulier, "credimus, an qui amant ipsi sibi somnia fingunt": iam enim omnis ei dubitatio exempta est latratu canis. Omninoque qui finem prioris carminis comparaverit, v. 59. 60, videbit necessario finiri alterum carmen versu 107. Quod si versus 108. nec stare quo loco legitur, nec, quoniam a Donato aliisque auctoribus agnitus est, deleri potest, quonam transferendus erit? Num inter v. 106. et 107. hoc modo:

bonum sit.
credimus, an qui amant ipsi sibi somnia fingunt?
nescio quid certe est: et Hylax in limine latrat.

Fortasse: quamquam displicere mihi fateor illud "nescio quid certe est," quod non videtur idem esse ac si dicat "aliquid certe est." Credam ego sic potius poetam scripsisse:

credimus, an qui amant ipsi sibi somnia fingunt?
adspice: corripuit tremulis altaria flammis
sponte sua, dum ferre moror, cinis ipse. bonum fit
nescio quid. certe est: et Hylax in limine latrat.

Videns mulier sponte ignem ex cinere emicare, spem fausti eventus concipit, sed tamen ut nesciat ratane an irrita sit futura: sed diffundi flammas animadvertens ancillam quoque adspicere prodigium iubet, magisque confirmata exclamat "bonum fit nescio quid", nec iam dubitans de adventu viri, "certe est" Daphnis, inquit, latratu canis in limine monita.

Pergo ad stropham proximam. Efferre mulier iubet ancillam cineres. Sed quid est quod addit "his ego Daphnin aggrediar?" Num his cineribus, eorumque trans caput abiectione in fluentem rivum? Pertinent haec quidem ad ritus huius magici sacri, sed sunt eius ultima tantum pars, eaque valde exigua. Esto autem ut isto "his" omnia rite perpetrata comprehenderit, cur adiicit, "nihil ille deos, nil carmina curat?" Quorum quum haec debeat sententia esse, tam parum illum deos et carmina curare, ut tali sit vi aggrediendus cui resistere nequeat, requirimus ut id ipsum dicatur. Et dictum est quidem, sed non suo loco, in ea stropha quae hanc praecedit. Ex quo consequitur illam stropham, h. e. v. 94—100. post hanc collocatam fuisse, ut, quum dixisset mulier "his ego Daphnin aggrediar: nihil ille deos, nil carmina curat", perrexerit "has herbas atque haec Ponto mihi lecta venena ipse dedit Moeris", et quae sequuntur. Sic constitutis his strophis eosdem quos in priore carmine numeros habemus, 3. 5. 4. Nihil autem facilius accidit scribenti quam ut in ordine stropharum versum intercalarem habentium erret. Sic in codice Menagiano primo versus 105. 106. inserti sunt post v. 73.

6. Haec stropha quum uno versu brevior sit quam tres illae

quae eam sequuntur, dubium est quo ille loco positus fuerit, quum ad sententiam nihil desit. Non est enim veri simile, ut hae quattuor strophae, quamvis iusta proportione, hos versuum numeros habuerint, 9. 10. 9. 10, cuiusmodi exemplum facile probari potest in tali numerorum diversitate, cuius rationem auditores statim perspiciunt, ut 2. 3. 2. 3. vel 6. 10. 6. 10, non item, si in maiore numero tantillum est discrimen, ut vereantur audientes ne erraverit cantor. Propterea lacunam notavi, et quidem post primum versum strophae, ex quo suspicari licet, alterum versum talem fuisse:

αἰάζουσιν Ἔρωτες, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

8. Libri ἐπ' ὤρεσιν. Ameisius ἐν ὤρεσιν, ut ego scripseram. Aliud est ἐπ' ὤρεσιν, ut de nubibus Iliad. V. 522.

ἅς τε Κρονίων
νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκρόπολοισιν ὄρεσσιν.

9. Libri λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. "Utinam Bion non ita scripsisset" exclamabat Heskinus, laudandus quod sensit quam ineptum sit tale acumen. At non scripsit ita Bio, sed ad λευκόν adnotata diversa scriptura λευκῷ fecit ut repetitum μηρόν omitteretur. Lex est rhetorica ut iterato nomini praedicatum adiiciatur, quo cur iteretur appareat. Sic v. 42. μεῖνον Ἄδωνι, δύςποτμε μεῖνον Ἄδωνι. Sed exemplis non opus ubi ipsa ratio verum monstrat.

13. C. R. edd. vett. ἀποίσει. Ursinus dedit ἀφήσει.

19. Perinepte scribebatur κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠδύραντο, atque ineptius etiam v. 24. καὶ παῖδα καλεῦσα. Utroque loco πολλά reponendum esse dixi in censura editionis Meinekianae, quae est in Diurnis antiquariis a. 1837. n. 27. 28. In fine versus C. ὀδύραντο. R. et Iuntina ὠδύραντο. Callierges nescio an ex coniectura et Ursinus ὠρύσαντο. Quum hic praesens tempus requiratur, posui ὠρύονται.

22. Libri νήπλεκτος. Recepi νήπεπλος, unam de Th. Bergkii coniecturis. Pindarus Nem. I. 74. de Alcmena, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ut unum de multis exemplis afferam.

23. In exemplo Iuntinae, quod Lipsiae in bibliotheca urbica est, ad κείροντι ex codice τ sub κ littera adscriptum.

25. Schneidewinus in Coniectan. crit. p. 168. γοόωσα scri-

bendum putabat, sed παῖδα καλεῦσα contra quam ferri potest interpretabatur.

33. Im. αἰωρεῖτο, ἐκρέματο. Si hic versus versum 25. exciperet, ut in libris est, νίν dictum esset de Venere. Non animadverterunt critici excidisse hic aliquot versus, quibus narratum erat quo modo invenisset Venus moribundum Adonin. Exciderunt autem septem versus, quorum primus fuerat intercalaris, quem restitui.

34. Nihili vocabulum ὑπόμαζοι correxi in censura editionis Meinekianae. Eodem modo Lobeckius in Paralipomenis p. 384, sed ut ὑπεφοινίσσοντο dici putaret, non φοίνισσοντο ὑπὸ τοῦ αἵματος.

40. Scribebatur καὶ αἱ δρύες αἳ τὸν Ἄδωνιν. Quod nemo non videat, scripsisse poetam καὶ αἳ δρύες αἳ τὸν Ἄδωνιν, h. e. καὶ αἰαῖ δρύες, viderat etiam Bergkius, sed, ut Ameisius refert, postea improbavit, ambo non recte interpretati mentem Lobeckii ad Aiacis v. 370.

41. κλαίοντι pro vulgato κλαίουσι Brunckius.

43. Iunt. ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται. Im. ut vulgo ἐρυθραίνεται. Rubescentes prae dolore flores qui defendi putarunt eo, quod Theocritum XX. 15.

ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ,

et Moschus III. 5.

νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶναι

dixerint, non cogitarunt apud Theocritum describi hominem irascentem, Moschum autem addidisse τὰ πένθιμα, ut significaret "quo estis rubro colore, is facite ut languescat." Scripsi ῥυσαίνεται, rugantur. Eo verbo usus Nicander Alex. 78.

44. Legebatur καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει, in quo manifesta est mali emendatoris manus. Aldinae mendosum in quibusdam exemplaribus folium habet cum vacuo spatio πάντας ἀναχναμωσ' ἀνάπαλιν ἀπό ἀείδει. Inde Wakefieldius ἀνὰ πᾶν νάπος, recte simul et non recte. Debebat scribere πᾶν ἂν νάπος. Αὐτεῖ Luzacio debetur.

45. 46. Hi versus inverso ordine in libris scripti sunt. Transpositi sunt a scribis non intelligentibus coniungenda esse

ἁ δὲ Κυθήρα ἀΰτεῖ "ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις", illa autem, ἀχῶ δ' ἀντεβόασεν ut parenthesin ad idem illud ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις referendam esse interposita.

47. Scriptum erat Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἂν αἶ αἶ. In Aldinae mendoso folio non est ἄν, nec sane debebat poni vocula quae debilitaret sententiam. Male etiam αἰαῖ collocatum erat in fine sententiae: unde quidam signo interrogandi post ἔκλαυσεν ἄν interpunxerunt. Apertum est dici, "quis non his vocibus αἰαῖ Venerem flevit."

50. Legebatur πάχεας ἀμπετάσασα. Correxi apertum vitium.

52. Im. γρ. περιπτήξω.

53. Ameisius τόδ' αὖ πύματον. Hoc si dicere voluisset Bio, curasset credo ut τόδε sub ictum rhythmicum caderet.

56. Libri ἀμέλξω. V. D. apud Valckenarium ἀμέρξω.

60. Libri καὶ στυγνὸν βασιλῆα. Scribendum erat quod posui. Sic etiam Ameisius. Moschus I. 14.

βάλλει κεὶς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Sophocles Electrae v. 183.

οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

62. Libri ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων. Non apparet quid opus fuerit αὐτά dici: neque hic quidem Venus dicere poterat αὐτᾶς ἐμεῦ, quum dolore afflicta sit fractamque suam potentiam esse sentiat. Sententia poscit ἔμπας, quod posui.

66. Non debebat πόθος suspectum esse, quod est de amore dictum, ut III. 11, referturque ad τριπόθατε.

69. Legebatur καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν. Call. ἔμεινας. Brunckius male ἔμεινας, sed videns tamen scribi posse ἐμήναο, quod recte probavit Schaeferus. Media verbi forma et Homerus Iliad. VI. 160. et Moschus VI. 2. aliique usi. Praeterea concinnitas scribi iubebat τί τοσοῦτον, ut in praecedente versu.

70. Scriptum erat ἐπαιάζουσιν socordia scribarum.

72. Call. Urs. τόσον ἐγχέει: ceteri libri τόσσον ἐγχέει. Recte Valckenarius ex Dorvillii sententia in Misc. Obss. IV. p. 367. τόσσον χέει: id enim non solum sequente αἷμα χέει, sed etiam usu firmatur. Ἐκχεῖν δάκρυα dicitur de lacrimis, quae invito

excitatae prorumpunt, ut apud Platonem Conviv. p. 215. E. et inde apud Plutarchum Alcib. c. 6.

73. Libri πάντα, quod Valckenarium recte in παχτά mutatum voluisse etiam ποτὶ χθονί indicio est.

74. Delevi versum intercalarem qui post v. 74. in libris est, αἰάζω τὸν Ἄδωνιν (C. Ἔρωτα)· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις. Ineptus est hic, ubi sequuntur quae consolandae Veneri sint.

75. Vulgo μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο Κύπρι. Brunckius, ut Iuntina, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

76. Luzacius ἁπαλά. Libri ἀγαθά. Call. Urs. στιβὰς ἑτοίμα.

77. Legebatur λέκτρον ἔχει Κυθέρεια τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις. Iuntina ἔχ' ἓν: eadem et Call. τὸ σὸν. τὸ δὲ. C. R. σὺ δὲ. C. Ἄδωνι. Recepi ἔχ' ἕν. Declarat rem Theocritus XV. 137.

ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Tum etiam optimorum librorum scripturas σὺ δὲ νεκρὸς Ἄδωνι recipiendas fuisse, neglectumque esse a veteri scriba integrum versum, oculis a τόδε ad σὺ δέ in sequente versu positum aberrantibus, etiam ἐσσί in illo versu docet.

79. Vulgo καλός ἐστι. C. R. καλός ἐσσι.

80. Edd. vett. κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἱ ἐνίαυεν. Cod. Paris. νιν pro καί. Briggsius οἷς ἐνιαύων.

81. Legebatur τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει. Apertum est aut οἷς ἐνίαυεν, οἷς μετὰ σεῦ aut τοῖς ἐνίαυεν, τοῖς μετὰ σεῦ scribere poetam debuisse. Ad explicandum ἐμόχθει vix credibile est adhiberi potuisse illud Horatii III. carm. I. 19.

destrictus ensis cui super impia
cervice pendet, non Siculae dapes
dulcem elaborabunt soporem.

Cod. Paris. ἐμόχθη. Hinc ἐμίχθη scripsi.

82. Legebatur πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν. Im. ποθεῖ. ὁ κλιντήρ. C. τὸν pro καί. Scribi debebat ποθεῖ δὲ στυγνὸς Ἄδωνιν.

83. Sic Wassenberghius correxit librorum scripturam βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι.

84. Sertis et floribus commemoratis perinepte adiungitur πάντα σὺν αὐτῷ ὡς τῆνος τέθνακε καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη,

non addito nomine ad prius πάντα. Nec sic scripsit poeta doctissimus, sed scribae negligentia omissus est versus, ut

πάντα σὺν αὐτῷ,

ὡς τῆνος τέθνακεν, ἐν ὤρεσι καὶ κατὰ κᾶπον
δένδρεα φυλλορόησε καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

Ea caussa lacunas notavi.

86. Legebatur ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν (Call. Urs. μύροισιν) ἀλείφασι. Cod. Par. et Im. καλοῖσιν, quod stulti correctoris est. Emendationem Ruhnkenii firmat Theocritus XV. 113.

πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλάρισκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.

Sed haud facile quis credat, quum modo adspergere unguentis Adonin iussa esset Venus, statim additum fuisse ὀλλύσθω μύρα πάντα, quasi significaretur rem vilem esse unguenta. Nihil offensionis esset, si scripsisset ἐκχείσθω μύρα πάντα. Sed recte se habere ὀλλύσθω arguit illud, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις. Quare hic quoque non dubito quin versus exciderit quo haec apte coniungerentur, ut

μὴ φείσῃ προχέοισα· τί σοι δύςποτμε μύρων δεῖ;

92. Legebatur ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἄγε φαρέτραν. Iunt. ἔκαιν' ὃς δὲ πτερὸν ὃς δὲ φαρέτρην. C. ὡς δ' εὔπτερον αὖ γε. Meinekio sententia postulare videbatur ἆξε, quod probabat Lobeckius ad Buttmanni grammat. II. p. 98. Recepit Ameisius. At non frangunt Amores arma Adonidis, sed ornant iis cubile, in quo ille iacet, acclinato arcu, pharetra autem suspensa. Quare scripsi ὃς δ' ἔπι τόξον ἔκλινεν, ὃ δ' εὔπτερον ἅπτε φαρέτραν.

93. Scribebatur ὃς δὲ λέβησι χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ. Errabat Buttmannus in gramm. Gr. I. p. 516. φορέησιν et apud Theocritum κρίνησι XXV. 46. pro indicativis ferens. Apud Theocritum aliquot codices veram scripturam κρίνουσι praebent. Apud Bionem φορέουσι scribendum esse non solum φορέοισιν, quod in C. est, sed etiam res ipsa docet. Pelvim non unum Amorem, sed duos tresve afferre dicit poeta. Ineptissimum enim λέβησι χρυσείοις recte remotum est in Iuntina, quae habet ὃς δὲ λέβητι χρυσείῳ φορέησιν ὕδωρ.

96. Libri αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν. Correxit Lennepius ad Coluthum III. c. 9.

99. Pessime libri Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται αἲ αἴ. Ut ego emendavi, etiam Ameisius. C. ὕμε' οὐκέτ' ἀειδόνεος μέλος ἅλλεται. Etiam R. Ald. Iunt. ἅλλεται.

101. Vulgo τῶ Κινύραο. Vulcanius edidit τὸν Κινύραο.

102. Post hunc versum restitui qui omissus erat versum intercalarem.

104. Haec Callierges sic scripta dedit αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ διώνα. καὶ μοῖραι τὸν ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν ἄδωνιν καί μιν ἐπαείδουσι, ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει. Iunt. αὐταὶ δέξο λέγοντι. C. δόξο. Vulcanius recte scripsit Μοῖσαι. Scripsi ut sententia postulabat, αὐταὶ δ' ὀξύτονόν, τι et ταὶ Μοῖσαι. Mirum est non solum coniici, sed etiam coniectum probari a quoquam potuisse καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν καλὸν ἐπαείδουσιν et καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν· Ἄδωνιν αἱ μὲν ἀνακλαίουσιν. Quae sequuntur ostendunt Musas, similiter ut Venus supra v. 42. μεῖνον Ἄδωνι et v. 45. ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι dixit, vocare eum ut aut rediturum aut mansurum in vita: quare scripsi Ἄδωνι πάρμεν' ἐπαείδουσαι.

107. C. ἀπολήγει.

II.

Primus hos versus edidit Fulvius Ursinus post carmina novem feminarum Antwerpiae a. 1568. p. 240. ex duobus codicibus. Exhibuit sic ut emendandos putabat Lennepius ad Coluthum III. c. 10. Aliter Brunckius in Analectis I. p. 390. nulla cum adnotatione.

2. Brunckius γλυκύμυθον.

3. Sic Brunckius. Libri ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ.

4. Brunckius κἤμοὶ pro κὴν μοι.

5. Vulgo Σκύριον Λυκίδα ζαλῶν μέλος ἀδὺν ἔρωτα. Lennepius ὦ Λυκίδα ζαλῶ. C. 10. Vat. 11. apud Sanctamandum μένος ἀδύς. Scribendum erat ζατῶ, quod etiam Ameisio placuit.

7. Legebatur πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δὲ ἐγεύσατο μορφάν. Canterus ἐψεύσατο. Prior pars versus inepta: nam πέπλος commune viris et feminis vestimentum fuisse multis

exemplis testimonioque Pollucis VI. 48. constat. Scripsi πῶς πεδαμεύσατο φᾶρος.

8. Legebatur κῆν ὅπως et ἀπαλέγοισα αηδηνη τ' ἀπαστόν. C. et 10. ἀηδήνηα τὰ παστόν. Vat. 11. ἀειδήνηα τὰ παστόν. Litterae v. 9, si prima versus syllaba perierat, praebere videntur λειανματαπαστον. Hinc posui quod potuisse certe scribi a poeta Graeco concedetur: χὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ὤπτ' ἀλέγοισα θήλειαν μετάπλαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. Non credo enim in vocabulo corrupto nomen latere quo inter virgines appellatus fuerit Achilles. Pyrrham vocatum esse ait Hyginus fab. 96. Κερχυσέραν, quod Κερχεσύραν scribendum videtur, ab Aristonico Tarentino proditum memorat Ptolemaeus Hephaestio in Photii bibliotheca p. 147. a. 19.

14. Legebatur φέρων διςὶν ἀνὰν ἄρνα. Bentleius δύστανον Ἄρηα. Scribendum erat etiam φυγών.

17. Scriptum erat παρθενικὸν κόρον εἶχεν. Correxi παρθενικὰν κρόκ' ἀνεῖχεν, recepitque Ameisius. V. Hesiodi Ἔργα 536. Similia Statius Achill. I. 581. seqq.

19. Correxit vulgatum παρειῆς Salmasius.

21. Libri θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε. Correxit Lennepius.

24. Libri στόμ' ἀνά. Emendavit Scaliger. Deinde legebatur τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπῄνει. Scripsi δείκαν' ἐπῄνει. Etym. M. p. 260, 43. δείκανα, τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφὰς ἔχοντα. Et Hesychius, δίκανα, ποικίλα ἱμάτια.

25. Legebatur ἧσθιε δ' οὐκ ἄλλᾳ σὺν ὁμάλικι. Meinekius ἧσθη δ' οὐκ ἄλλᾳ συνομάλικι. Id videtur ἥδετο potius dicendum fuisse. Quare ἡσθείς scripsi.

28. Vulgatum αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις emendavit Lennepius.

29. Editum erat αἱ δ' ὑποπαρθενικαί, quod in C. Vat. 11. scriptum αἳ δ' ὑπὸ παρθενικαί. Si hic versus reposito αἱ δύο παρθενικαί cum praecedente versu coniungitur, ut plerisque placuit, inepte additum est ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες. Peius etiam Longopetraeus, cum sequente versu eum coniungens, mutato accentu ἄλλα μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες scribi volebat. Ut recte procederet oratio, utrumque αἱ in οὐ mutavi, addito signo interrogationis.

30. Legebatur καὶ λέκτρα. Scaliger κατὰ λέκτρα. Non displiceret haec quoque interrogando sic dici, εἶτα μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες;

31. Libri νύσσα γὰρ δολία. Nec sponda nec paries νύσσα dici potuit. Briggsium recte puto γάρ in γραῦς mutandum censuisse. Itaque Νύσα scripsi, quod nomen habuerit nutrix Deidamiae. C. Barthius, si huic fides habenda, ad Statii Achill. I. 670. haec scholiastae verba attulit: "ut solent puellae talibus arcana sua manifestare. huius autem nomen dicunt fuisse ***." Addit Barthius "Sic V. S. Nomen ipsum legere nullo modo potui. Graecum tamen fuisse rasura et litura non diffitentur." O. Schneiderus, cui in Museo Rhenano 1844. p. 671. scripsisse videbatur Bio ἁ δὲ πονηρὰ νὺξ ἄφαρ ἁ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει, non cogitavit, noctem, ut δολία dici potuerit, non potuisse πονηράν dici.

III.

Servatum est hoc carmen a Stobaeo in Ecl. phys. I. 9. p. 246. ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. Edidit Ursinus in Virgilio cum scriptt. Graecis collato p. 2.

6. Legebatur ἀεργίῃ.

13. Scriptum erat ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει. Non credo ὥρια, ut volunt interpretes, fructus significare posse, nec si congrua auctumno dicerentur, quisquam sciret de qua re esset cogitandum. Quare ἐπεὶ νόσον ἂν ῥέα τίκτοι scripsi. Auctumnum crebra caloris et frigoris vicissitudine morbos creare medici docent dixeruntque compluribus locis Hippocrates et Galenus.

14. Legebatur φέρειν. Codex A. κρύος: unde Heerenius scribendum putabat νιφετόν τε κρύος τε.

17. Ursinus dedit βλαστεῖ. Servavi veterem scripturam βλάστη. Nihil enim videtur obstare quo minus, ut βλάστη femininum et βλαστός, sic etiam τὸ βλάστος, praesertim numero plurali, dictum fuerit.

IV.

Posuit Stobaeus LXV. 21. ἐκ τῶν Βίωνος Σμυρναίου βουκολικῶν.

2. Legebatur τὸν ἀπότροπον. Etsi celebratus est Amor fugitivus, tamen cur hic fugae mentio fiat nulla caussa est. Propter alas vero pro avi habitum esse aptissimum est. Id videns Briggsius τὸν ὑπόπτερον scripsit.

3. 4. Usitatum in bucolicis Dorismum excedere visa ἐνόασε et ὥνεκα mutavi: τὤρνεον pro ὄρνεον Valckenarius.

7. Apertos errores correxit Brunckius.

V.

Ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν posuit Stobaeus LXIII. 26.

1. Legebatur ἔθ' ὑπνώοντι. Si somnium narraret, non ἔτι, sed ποτέ dicere debebat. Emendavit I. Fr. Herelius.

8. Apud Stobaeum est κίθαριν ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων. Brunckius κιθάραν. Quis primus δ' inseruerit nescio. Omittit etiam cod. Vind. Scripsi autem ἀδέ' Ἀπόλλων. Non sequitur enim ut, quoniam ἡδὺς ἀϋτμή apud Homerum est, etiam ἡδύν accusativo feminino sit dictum.

VI.

Habet Stobaeus ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν LXIII. 7.

1. Legebatur ἢ φοβέοντας ἢ 'κ θυμῶ φιλέοντι. Emendavit Valckenarius, quum ei codex Ms. Stobaei οὐ φοβέονται praebuisset et Gesneri editio οὐ φοβέουσαι haberet. Ursinus οὐ φοβέονται ἐκ θυμῶ φιλέοντι.

3. Vulgatum ὀπηδῇ a Gesneri ὀπηδεῖ profectum videtur. Ed. Trinc. δὴ δή. Cod. Leid. δ' εἰ δή. A. et Vind. δεῖ δή. B. et Ursinus ἀείδῃ.

7. Mutavi ordinem verborum, qui hic erat, μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.

8. Stobaei cod. B. ἀϑανάτων.

10. Cod. B. ἦν δ' αὐτὸν τὸν Ἔρωτα.

11. Ruhnkenius αὐτίκα. Libri καὶ τόκα. Poterat scribi δὴ τόκα. Pro χαίροισα Lennepius χαρίεσσα. Denique αὐδά solus Ursinus.

VII.

Stobaeus LVIII. 11. ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. Sed secundo versu in cod. A. adscriptum τοῦ αὐτοῦ, primus autem versus, hic in ed. Trinc. omissus, adiunctus est nono fragmento, quod Pindari est. Omisit eum etiam Ursinus. Nec v. 5—15. cum praegressis cohaerent. Itaque tria hic habemus fragmenta unius, ut videtur, carminis. Ea distinxi.

1. Legebatur οὐκ οἶδ'. Apertum est scribi debuisse οὐκ ἔστ', ut Iliad. XIV. 212.

οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασϑαι.

Et reposuit Ameisius.

3. Legebatur τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα. Recte Piersonus aliique scripserunt Μοῖσα. Si pulcra sint carmina quae ei Musa dederit, vel ex his solis sibi gloriam orituram dicit; si non sint pulcra, non esse alia pangenda.

4. Scriptum erat τί μοι πολὺ πλείονα μοχϑῆν. Cod. B. μείζονα. Th. Bergkius coniecit τί μοι πλῆον πολὺ μοχϑῆν. Sententia tale quid poscit quale εἰ δεῖ μ' ἔτι πλήονα μοχϑῆν. Praetuli quod minimum ab antiqua scriptura distat.

8. Legebatur ποϑ' ὕστερον. Nisi cum Meinekio μεϑύστερον scribendum.

11. Inepte legebatur ἐς πόσον ἁ δειλοὶ καμάτως κεὶς ἔργα πονεῦμες. Καματώδεες scribendum esse vidit Wakefieldius. Sed ineptum erat etiam μήονα πάντων, nisi adderetur quae ista omnia essent. Ad eam sententiam correxi.

12. Quum haec aperte sit apodosis, patet male additum esse δέ in his ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος. Neque vero ἄχρι τίνος, sed ἀντὶ τίνος dicendum erat. Transposita sunt verba additumque δέ, postquam in praecedente versu scriptum erat ἐς πόσον.

14. Libri λαϑόμεϑ' ἢ ἄρα.

VIII.

Ex Stobaeo LXIII. 28. Non est in ed. Trinc. et aliis antiquis edd. In vetustissimo codice se invenisse ait Ursinus.

3. Correxi quod scriptum erat εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.

4. Ursinus dedit ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστης. Codd. A. B. Ὀρέστας, qui omittunt ἦν. Briggsius coniiciebat Χαλύβεσσιν, Meinekius dubitanter Χαλύβοισιν. Non est hoc veri simile, quum in promptu esset ὄλβιος ἦν Ταύροισιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας. Id posui. Videtur oblitterato nomine versus imperite expletus esse.

IX.

Ex Stobaeo LXIII. 27.

7. Trinc. ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλέω. Cod. A. ὁδοιπορέοντα ἐνοχλῶ. Gesnerus et Ursinus ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω. Meinekius ex coniectura Gaisfordii ὁδοιπορέοντας ἐνοχλέω. Recepi emendationem Ruhnkenii.

X.

Ex Stobaeo LXIV. 22. Non habet ed. Trinc. neque Ursinus.

1. Codd. A. B. ἠὲ θαλάσσας. Scripseruut critici ἠδέ, quod non minus quam ἠέ pugnat cum ἄμερε. Οὐδέ scripsisse Bionem ostendunt haec Homeri Iliad. XVI. 33.

νηλεές, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα
πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

Quae quo modo imitati sint alii docet Brouckhusius ad Tibullum III. 4, 85.

3. Gesneri ed. τίναυτα. Cod. B. et a secunda manu A. τί νιν αὐτά. Vix videtur dubitari posse quin poeta scripserit quod posui καὶ τεῒν αὐτᾷ. Formam hanc pronominis adnotavit in

libro de pronomine Apollonius p. 365. Sed corripuit Bio ultimam, quae videtur produci debuisse, ut in ἐμίν et τίν.

4. Quod legebatur τέκηαι non minus soloecum est quam positum a Brunckio τέκοιο. Poterat poeta· τέκνωσας scribere: sed veri similius est τεκέσθαι.

6. Legebatur ἐς τί δέ νιν. Mira vero quaestio, quum statim poeta ipse ad eam respondeat. Debebat ille non quaerere, sed obiicere Veneri, quod Amorem alis et sagittis instruxisset. Itaque sublata interrogatione πρὸς δ' ἔτι νιν scripsi.

XI.

Habet Stobaeus Ecl. phys. I. 6, 7. p. 170. ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν εἰς Ὑάκινθον. Edidit corruptum, ut invenerat, Ursinus in Virgilio cum Graecis collato p. 3. et cum carminibus illustrium feminarum.

1. Posui ἀμφασία δ' ἄρα. Nam quod apud Stobaeum est, ἀμφασία τὸν Φοῖβον, Stobaei est.

2. Legebatur ἐπεβώετο, in uno libro ἐθέρεντο, in duobus ἐπεβεύετο, h. e. ἐπεβαίνετο, ut ex codice Ursinus dedit. Salmasii ἐπεμώετο probaverat ad Euphorionem p. 462. Meinekius, sed in Analectis Alexandrinis p. 134. assensus est Vulcanio ἐπεμαίετο restituenti. Sic in Homerico hymno Mercurii v. 108. πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.

4. Scriptum erat Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα. Parcarum mentio non dubia est, quum Stobaei illud caput inscriptionem hanc habeat, περὶ εἱμαρμένης καὶ τῆς τῶν γινομένων εὐταξίας. Sed aperte erratum in duobus vocabulis, quae correxi.

XII.

Apud Stobaeum ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν CX. 17. Non est in cod. A.

2. Scriptum erat ἠϊόνα.

XIII.

'Ex Stobaeo XXIX. 53.

1. Legebatur πάντα λόγον.

2. Legebatur μηδέ τι πάντ'. Emendavit Valckenarius.

XIV.

Ex Stobaei Eclogis I. 10, 3. p. 270.

XV.

Apud Stobaeum XXIX. 52. Βίωνος Σμυρναίου βουκολικοῦ. Non est in cod. A.

1. Codex Vossii αἰές.

XVI.

Βίωνος βουκολικά apud Stobaeum XLIII. 8. Non est in cod. A.

1. Legebatur ἐπὴν χὡ Φοῖβος ἀείδειν μισθὸν ἔδωκε. Sententia non potest dubia esse, sed praeter Schaeferi ἐπεί nihil quod ferri possit allatum vidi. Quod a Valckenario acceptum plerique editores admiserunt, ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμά, ex eo genere emendationum est, quo, ut metrum constet, orationi vitium infertur. Nullus antiquorum poetarum verba isto ordine collocasset. Videtur poeta, sicuti Theocritus in carmine XVI, mercedem petere ab eo, quem carminibus celebret, ne Apollinem quidem operam mercenariam dedignatum memorans, quam et Laomedonti et Admeto praestiterit. Quare ἄειρεν μισθὸν ἑκών scripsi. Nam etsi ἀείρασθαι μισθόν usitatum est, tamen videtur etiam activum poni potuisse, ut φέρειν et φέρεσθαι μισθόν dicitur.

XVII.

'Εκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν apud Stobaeum LXV. 4.

XVIII.

In Orionis grammatici Caesareae Anthologognomicis, quae ex codice Vindobonensi ab I. H. C. Schubarto descripta Schneidewinus edidit, V. 11. leguntur haec valde corrupta: ἐκ τῆς Ὁμολογούσης τῶν Βίωνος βουκολικῶν· πάντα θεοῦ γὰρ θέλοντος ἀνύσιμα πάντα βροτοῖσι· ἐκ μακάρων γὰρ ῥάστα καὶ οὐκ ἀτέλεστα γένοιτο. Meinekius p. 184: "Ὁμολογουμένη videtur nomen comoediae esse, ut fragmentum post illum titulum exciderit. Tum sequebatur: Βίωνος ἐκ τῶν Βουκολικῶν. Ita mecum Bergkius statuit." Errore memoriae scripsit Ὁμολογουμένη: caderet enim coniectura, si ἐκ τῆς ὁμολογουμένης legeretur. Bionis versus infeliciter a Schneidewino p. 81. tentatos videor mihi probabiliter restituisse.

XIX.

Hos versus, qui vulgo in Theocriteis carminibus eumdem quem hic numerum inscriptum habent, recte videtur Valckenarius Bioni adscribendos censuisse. Itaque huius reliquiis addidi.

5. Legebatur δεῖξεν τὰν ὀδύναν καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθόν. Nec spondeus in primo pede littera paragogica ortus elegans est, nec ferri potest γέ.

7. Aldina τὺδ'. Ceteri τί δ'. Pro ἐσσί, quae librorum scriptura est, probabiliter Bergkius ἠσί, quod pro φησί dictum notavit Photius et usurpavit Sappho in Crameri Anecd. Ox. I. p. 190, 19. ἠσὶ, δώσομεν, ἠσὶ πάτηρ.

8. Libri χὠ τυτθὸς μὲν ἔῃς τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς. Scripsi ἔεισθα, τὰ τραύματα δ' ἁλίκα ποιεῖς. Sic Theognis v. 1316. ἔχεισθα, quo etiam Sappho est usa fr. 89. in Schneidewini Delectu.

ADNOTATIONES AD MOSCHVM.

I.

Legitur etiam in Anthologia Palatina IX. 440.

4. Pal. aliique tres codd. μισθόν τοι, ceteri μισθός τοι.

5. R. F. τί δ'. Id qui probabat Heskinus, scribere debebat τὶ δ'. Pal. aliique τοι δ'. Recte vero Call. Iunt. τύ δ'.

6. Libri μάθοις νιν. In Theocr. II. 34. recte Zieglerus scripsit κινήσαις κ' ἀδάμαντα. IV. 11. πεῖσαι κεν idoneos auctores habet. Eadem particula inserenda VIII. 88. et pro καί ponenda v. 90, pro γε autem XXII. 74, ut v. 162. ex Iuntina editum. Diversi generis sunt XXVII. 24. καὶ τί φίλος ῥέξαιμι, et v. 60, quod voluntatis est, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης, sumptum ex Odyss. XVII. 455, ubi, ut ibi debebat, addita est particula.

7. Vulgo αὐτοῦ. Brunckius αὐτῶ. Recte Meinekius αὐτῷ, ut Gesnerus in Stobaeo dederat.

10. Vulgo ἦν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος. Cod. Vind. ἐν δὲ χόλαι. Id ἐν δὲ χολᾷ scriptum Ursinus non ex codice suo Stobaei, ut Valckenarius putabat, sed ex Stobaeo Gesneri posuit. Gesnerus enim versus 7—11. et 16. 17. suae Stobaei editioni tit. LXII. inseruit: totum carmen demum in interpolata editione a. 1581. legitur. Meinekius ἐν δὲ χολᾷ νόος ἐστὶν ἀνάμερος. At id plerisque omnibus iratis commune est. Valckenarius ἐν δὲ χολά, νόος ἐστὶν ἀνάμερος. Prius illud recte. Nam quod dixerat poeta, οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται, explicat his, ὡς μέλι φωνά, ἓν δὲ χολά. Ex quo consequitur eum non iterasse id his verbis, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, sed gravius quid dixisse, ὅλος ἐστὶν ἀνάμερος.

11. Legebatur δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.

14. Cod. Pal. καὶ Ἀΐδαο (superscr. εω) βασιλῆα, quod H. Fritzschius in dissertatione de poetis Graecorum bucolicis p. 63. praetulit cum Iacobsio, qui saepius in epigrammatis Ἀΐδεω quattuor syllabis pronuntiatum monstravit. Omittunt εἰς etiam S. Y. Ceteri libri καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα. Ego nec caussam video cur Homeri usum deseruisse Moschum credamus, et potius recte repetitam esse praepositionem arbitror, ne quis βάλλει duplici ratione constructum putaret.

16. Pal. C. aliique codd., Call. Iunt. ὅσον, quod cum ἐφίπταται coniunctum significantius videtur quam vulgatum ὡς. Deinde vulgo ἄλλους. Pal. S. ἄλλῳ. Valckenarius ἄλλως.

19. Ald. Call. Iunt. τυτθὸν ἐοῖ. Pal. ἐεῖ. S. ἀεί. Meinekius coniiciebat ἰεῖ. Immo imperiti scribae metro non convenire putabant τυτθόν οἱ.

22. Vulgo πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ. Codex Vossii δ' ἐνί. Call. ἤ αὐτῷ. Alienum est αὐτῷ, nec recte procedit oratio. Ortus est error eo, quod quum αὐτῷ ad οἱ ab interprete adscriptum pro verbo poetae habitum esset, δέ positum est pro γε μέν.

26. Brunckius ex tribus codd. γελάῃ, ut etiam I. Y. Recte vero Pal. Call. Iunt. γελάᾳ. Monuit etiam H. Fritzschius p. 62.

27. Pal. Y. φαρμακόεντα. Recte praetulerunt vulgatum φάρμακον ἐντί, quod supra scriptum in Pal., Dorvillius ad Charit. p. 203 = 323. et H. Fritzschius p. 63.

II.

Im. Θεοκρίτου. Optimis codicibus F. N. S. nuper W. T. Streuberus in Schneidewini Philologo II. p. 378. seqq. addidit duo folia inventa in quodam codice Basileensi, quae continent huius carminis versus 24—144. Eorum scripturas si Streuberus cum una editione contulisset, supersedere poterat inutili labore septem editionum scripturas enumerandi, quo effecit ut aliquot locis nesciamus quid scriptum sit in foliis Basileensibus.

7. Inconsiderato Brunckii iudicio obsecutus Valckenarius

auctor fuisse videtur, ut deinceps alii, ubi in libris iustae formae Εὐρώπεια, Εὐρώπειαν sunt, scriberent Εὐρωπείη, Εὐρωπείην.

9. Vulgo Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε. F. Ἀσίδα τ'. N. ἄσσαν τ'.

10. Omittunt hunc versum C. S. Callierges: habet eum Iuntina.

12. N. φάσκε δέ. Nescio an Moschus φάσκε γάρ scripserit.

13. Call. Iunt. βιαζομένα. C. R. βιωμένα. F. N. S. βιωομένη.

14. Libri ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι ἐκ Διὸς αἰγίοχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν. Pronomen abesse non posse videns Iacobsius pro eo εἶναι positum putabat. Itaque αὐτῇ scripsi. Quamquam nescio an post v. 14. unus alterve versus exciderit.

19. Ald. εἶδε.

20. Vulgo ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ'. N. δειμαλέην, ut Lennepius coniecerat.

24. Vulgo ἥν. N. Bas. Iunt. τήν.

25. Vulgo ὥς μ' ἔβαλε, quae N. omittit. F. S. ἔλαβε.

27. Legebatur κρίνειαν. Recipere debebat Meinekius quod coniecerat κρήνειαν, propositum iam a Wakefieldio.

30. C. R. N. S. Ald. ἐντύναιντο et v. seq. φαιδρύνοιντο. Singularem, quem firmat v. 32, praebent Call. Iunt. Draco Straton. p. 14, 12.

32. Vulgo κέρσοι. F. μέρσοι. N. S. Bas. λείρι' ἀμέρσοι. Scripsi, ut Meinekius volebat, ἀμέργοι. Vid. Naekius ad Choeril. p. 154.

33. F. S. αἱ δέ.

34. N. ποτὶ δ' αὖ. Vulgo ποτὶ δὲ λειμῶνας.

40. Vulgo Τηλεφαέσσῃ. F. N. Bas. alteram formam praebent, de qua dixit Meinekius.

45. N. Bas. γυναίην. Vulgo γυναικός.

46. C. R. Call. φοίτα δ' ἥδε. Iunt. φοιταλέη δέ.

47. Quod Meinekius et Zieglerus pro vulgato κυανῇ reponendum viderunt, κυάνου, res poscit, quia materia indicanda erat ex qua factum esset mare.

48. Libri δοιοὶ δ' ἔστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο φῶτες ἀολλήδην, nisi quod S. ὀφρύϊ. Etsi Sophocles Trach. 512. ἀολλεῖς de duobus dixit, ubi scholiastes id καταχρηστικῶς factum

adnotavit, tamen nec per se veri simile est ut duo tantum spectatores ficti fuerint, nec, si duo, ut addiderit poeta ἀολλήδην. Quare scripsi δοιοῦ ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο. Conspiciebatur, opinor, Io ex uno littore Bospori mare ingressa tendens ad alterum littus: in utroque littore stabant aliquot homines mirabundi.

50. Sequitur alia imago, in qua Iuppiter aureus, Io autem aerea, stantes ad Nili aquam, argento expressam. Turpem versum dederant libri vulgati, ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ. Emendatum praebuerunt F. N. Videndus Naekius in Opusc. I. p. 179.

51. C. R. S. πόρτιος εἶναι ληϊστὴν δι'. N. δ'. Call. πόρτιος. ἐς καλλίστην δ'. Bas. πόρτιος εἰναλίης τὴν δ'. Sic etiam Iunt. sed sine δ'. Ut potuerit Moschus εἰναλίης scribere, tamen veri similius est Ἰναχίης scripsisse, ut Piersonus coniecit. Id recepi cum aliis, abiecto δέ, quia ipso contactu Iuppiter humanam formam restituisse virgini perhibetur.

55. Vulgo ἀμφὶ δὲ δινήεντος. Inauditum calathi epitheton voluerunt rotundum significare. Im. πυθμένι τὸ κρίκον, in textu autem κ super δ in δινήεντος. Id indicium facit interpretationis, ex qua veram scripturam ἀμφὶ δὲ δινηθέντος cognoscamus. Circumacto calatho, ut appareat quid in aversa parte expressum sit, Mercurium conspici dicit, prostratumque iuxta Argum, cuius ex sanguine pavo prodierit. Acceptum est verbum ab Homero Iliad. XXIII. 562. ubi de thorace est ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, et Odyss. VIII. 405. de ense, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται. — In fine versus N. Bas. ὑπὸ στεφάνοις.

60. Notavi lacunam. Qui sequuntur versus in optimis libris F. et Iunt. sic scripti sunt:

ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡςεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς
χρυσείου ταλάροιο περίσχεπε χείλεα ταρσοῖς.

Illud vix dubitari potest quin pro ταρσοῖς scribendum sit πάντῃ, ad exemplum Theocriti I. 55. quem imitatus est Moschus,

πάντᾳ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος.

Suspicetur quis fortasse, si invertatur ordo istorum versuum, atque in altero, in quo Ald. Call. χρυσοῖο, S. χρυσοίου, N. Bas. Iunt. χρυσίου habent, addito pronomine scribatur ὃς χρυσέου

ταλάροιο, probabiliter restitui sententiam. Verum tamen haud satis credibile est nomen avis omissum esse, multoque veri similius est non mutato ordine versuum haec ad hunc fere modum fuisse scripta:

ᾧ ῥα ταὼς ὄνομ' ἐστίν· ὅ δὲ χρυσαυγέα κύκλῳ
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡςεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα πάντῃ.

Cauda pavonis pro operculo calathi erat.

64. Vulgo αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐςήλυθον ἀνθεμόεντας. F. λειμῶνας ἐς ἀνθεμόεντας ἵκανον. Sic etiam N. Bas., sed habentes ἐπ' ἀνθεμόεντας.

65. Vulgo ἄλλαι. C. F. N. S. ἄλλη. Ald. ἄλλη ἐπ' ἄλλαισι τότ' αὖ θυμὸν ἔτερπον. Call. ἄλλη ἐπ' ἀλλήλῃσι τότ' ἄνθεσι. Bas. Iunt. ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι. Quum τότε non necessarium sit, videri potest poeta scripsisse ἄλλη ἐπ' ἄλλοισιν φίλον ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον, ut Homerus Od. XIV. 228.

ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.

67. Call. Crat. Urs. πολλὰ δ' ἔραζε λειμώνων ἐαροτροφέων πίπτεσκε πέτηλα. F. θαλέεσκε. C. R. S. N. Ald. Iunt. θαλέθεσκε. Bas. θαλέθεσκον. Si πίπτεσκεν, ut videtur, a Callierga profectum est, certe is intellexit quid sententia postularet. Nec tamen propterea θαλέθεσκεν abiiciendum est, sed videtur hic quoque versus excidisse, ut huiusmodi quid scriptum fuerit,

πολλὰ δ' ἔραζε
δρεπτομένων πίπτεσκεν, ἅτ' ἄνθεσιν ἄμμιγα πάντῃ
λειμώνων ἐαροτρεφέων θαλέθεσκε πέτηλα.

71. Hi versus sic scripti erant:

ἀτὰρ μέσῃ ἔστη ἄνασσα
ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,
οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν 'Αφρογένεια.

Sed N. Bas. ἀτὰρ μέσσοισιν ἄνασσα. F. μέσσῃσιν. Ex quo facile coniici potest μέσῃ ἔστη correctoris esse, quum qui sequuntur duo versus hoc ordine positi essent, qui eo peior est, quod qui haec audit inducitur ut μέσσῃσι χείρεσσι coniungat.

74. N. ut Brunckius, οὐ μήν. Vulgo οὐ μέν.

76. Sic F. N. pro vulgato ἐβέβλητο.

79. Call. Iunt. τοὶ γάρ. Bas. et ceteri δὴ γάρ.

80. N. Bas. omittunt τ'.

83. F. N. Bas. διατμήγει pro vulgato διατμήσσει. Hunc et sequentem versum omittunt Ald. Call. Iunt. Versum 84. suspectum habebat Valckenarius; ambos, 84. 85. ut non satis dignos huius carminis elegantia uncinis inclusit Meinekius. Offensos credo quod οἷος ὅςτις displiceret. Quod etsi defendi potest, tamen ne ego quidem a poeta profectum ratus scripsi οἷος ἄστυδε. Quod Ameisius coniecit, αὐχέν' ὑποδμηθείς, iam a. 1795. in mentem venerat Iacobsio. Omnes taurorum usus enumerat poeta. Nam aut saginantur in stabulis, aut iunguntur aratro, aut cum vaccis in pabula mittuntur generis propagandi caussa, aut frugibus in oppida ad mercatum vehendis adhibentur.

87. 88. Omissos in C. S. Ald. Call. servarunt F. N. Bas. Iunt. Pro ὑπογλαύκεσκε N. Bas. ὑπογλαύσεσκε. Ursinus ὑπολαΐγκεσκε γὲ ἵμερον ἀστράπτοντε. Iunt. δι' ἵμερον ἀστράπτοντε. Bas. δι' ἵμερον ἀστράπτεσκε. F. καὶ ἵμερον ἀστραπέεσκε.

90. Emendatam scripturam exhibent Bas. et Iunt.

96. Ameisius ex F. δέριν, quod Hesychius habeat δέρις, τράχηλος. Memorat hoc vocabulum etiam Pollux II. 235. Sed δέρην dixit etiam Apollonius Rhodius II. 707.

98. Iunt. ἀπεμόργνυτο. Bas. ἀπομόργνυται.

99. Legebatur φαίης κ' αὐλοῦ. F. Bas. φαῖε κεν. Et κεν etiam C. R. S. Emendavit Meinekius.

100. Bas. μυγδόνιον γλυκύς.

102. 103. Omissi in C.

106. R. S. Ald. Im. οἷά τε νῆα. C. νῆας. Call. Iunt. νηῦς. Valckenarius sola dialecto peccans οἷά τ' ἀπήνα, quacum sola dorsum tauri comparari poterat.

107. Iunt. πρηῦς ὅδ' εἰςιδέειν. F. πρηῦς τις ἰδέειν. N. Bas. πρηῦς τ'. Scripsi πρηῦς δ'.

109. Legebatur αἴσιμος ἀμφιθέει, de quibus verbis portenta quidam sunt commenti. Scripsi ἀμφιθέειν. In id quum etiam Ameisius incidisset, retinuerunt eum inepta Wakefieldii, Lobeckii docta in Paralipomenis p. 509. adnotatio. Homerus de vitulis Od. X. 413. ἀμφιθέουσι μητέρας.

112. Schaeferus ex usu epicorum ἣν ἔθελ' ἁρπάξας. Sed videndus Meinekius ad v. 156.

115. Delphino comparat taurum propter solam velocitatem, quae in proverbium venit. Quum haec vox etiam versum 119. finiat, aberrans illuc oculis vetus scriba omiserat versus 116—119. quibus carent libri vulgati. Servarunt eos F. N. Bas., unde in fine carminis recte F. Μόσχου Σικελιώτου Εὐρώπης στίχοι ρξϛ, qui in vulgatis sunt 162.

120. N. Bas. ἀνέβησαν.

121. Bas. Iunt. ἐστιχόωντο. R. C. Ald. ἀντεχόωντο. Call. ἀντοχέωντο. Emendavit Meinekius.

125. S. Bas. Ald. βαθύθροοι. Call. Iunt. βαθυῤῥόου. In C. N. βα ὕθροοι, dubitantibus scribis θ an ρ ponerent. F. R. βαρύθροοι. F. N. Bas. Iunt. αὐλητῆρες. Ald. Call. εἰναετῆρες. Draco Straton. p. 87, 12. et Ursinus βαθυῤῥόου ἐνναετῆρες. Disputavit de hoc versu H. Fritzschius in dissertatione de poetis bucolicis p. 58.

129. Vulgo πορφυρέας κόλπου πτύχας. Singularem dederunt F. N. Bas. Deinde Bas. cum vulgatis ὄφρα κε νηῶν, ex quo Auratus ὄφρα κεν ὤην. Sed F. ὄφρα κε μή μιν.

130. F. N. Bas. Iunt. δεύοι ἐφελκόμενον. In masculino consentiunt etiam ceteri, ut ad κόλπον referatur. Auratus ἐφελκομένην, recte. Call. Ursinus ἐνδεύη ἑλκόμενον.

131. Libri ὤμοισι. Emendavit Lennepius.

134. F. N. Bas. ἀλίρροθος, ut Valckenarius. Vulgo ἀλίρροος.

135. N. Bas. ἀλλ' ἀὴρ μὲν ἄνωθεν.

138. Vulgo ἀργαλέοισι πόδεσσι. Bas. ἀργαλέην πόδεσσι. N. ἀργαλέην γε πόδεσσι. Hinc emendavit Meinekius in Analectis Alexandrinis p. 125. Bergkium ἀρκαλέοισι πέδεσσι, non ut in Ameisii adnotatione scriptum est ἀρμαλέοισι, coniicientem nemo sequetur.

141. Legebatur ποῖόν σοι.

142. Vulgo ἦ ῥά τίς ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις. Emendavit ex F. Gaisfordius. Sic etiam N. nisi quod θεῷ habet.

143. F. N. Bas. οὐδ'.

144. Pro vulgato στείχουσι F. N. Bas., cuius reliquiae hoc versu finiuntur, στιχόωσι.

145. F. N. ἄτρομος. Ceteri ἄβροχος.

152. Vulgo ἵλαος ἀντιάσειας· ἐέλπομαι. N. ἀντήσειας. F. in-

serit ὅν. N. τέρπομαι, supra scripto ἔλπομαι. Hinc emendavit Meinekius.

155. Vulgo τὴν δ' ὧδε προςεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς. N. αὖτε. F. N. ἠΰκερως.

157. Legebatur αὐτός τοι Ζεύς εἰμι καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅττ' ἐθέλοιμι, triplici cum vitio dictionis. C. ἐγγύθι. Pro εἶναι N. εἶμεν. S. ἤμην, qui omittit γε. C. S. φανῆναι. N. ὅττι θέλοιμι. F. ὅττι κε θέλοιμι. Correxi haec ut et sententia et librorum indicia postulabant.

159. Libri ἐνέηκε. Correxit Schaeferus.

160. Vulgo ταῦρος. N. ταύρῳ, ut Valckenarius.

163. Ex Call. fluxit οἱ σκηπτοῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται. Codices et Iunt. ἅπαντες. Id apertum est ἄνακτες a Moscho scriptum fuisse, quo tamen vitium sententiae non tollitur. Nam neque omnes qui in terris vivunt homines neque eorum aliqui intelligi possunt: quorum alterum falsum, alterum ineptum est. Qui ἅπασιν scripsit, videtur ὑποχθονίοισιν scribere voluisse. At si sic loqueretur Iuppiter, ut mittam quod Minos et Rhadamanthus non recte σκηπτοῦχοι inferorum dicerentur, auxisset etiam metum Europae, nisi filios parituram dixisset, qui postquam inter vivos sceptriferi reges fuissent, etiam perfuncti vita insignem apud inferos essent honorem habituri. Sed nec quo non opus erat dixisse nec quo opus erat non dixisse Iovem credibile est. Qui si ἐπιχθονίοισι diceret, addere debebat quibus illi mortalium essent imperaturi. Ex quo apparet versum perisse, quem fabula facile ex Homero suppeditat:

Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ Λυκίης τ' ἐν πίονι δήμῳ.

De solis autem Minoe et Rhadamantho cogitandum, quos ipse apud Homerum Iliad. XIV. 321. Iuppiter ex se peperisse Europam testatur. Alii teste Apollodoro III. init. Sarpedonem addidere.

169. Legebatur in hoc quoque versu αὐτίκα, quo factum puto ut eum Valckenarius huius poematis conditore indignum iudicaret. At per se absurdum est αὐτίκα, quod poeta si αὐτόθι scripsit, nihil est quod vituperetur, tantumque abest ut omitti potuerit hic versus, ut non videretur finitum esse carmen, nisi adiiceretur rata facta esse Iovis promissa.

III.

Acceptum esse hoc carmen ex codice valde lacunoso vel stropharum turbatá comparatio monstrat. Eas non minus diligenter a Moscho exaequatas esse quam a magistro eius Bione, quique ambobus praeiverat Theocrito, ex magna parte carminis apparet, ut, ubi laesa esse lex videatur, nunc deesse aliquid videamus, ut post v. 93. ubi manifesta lacuna est, nunc versus intercalaris aut male additus, aut, quod interrumpere orationem putabatur, omissus negligentiam scribae vel manum indocti correctoris prodat, ut post v. 40. et 69. Accurate considerata ratione efficitur, ut compositum fuerit carmen ex sedecim strophis, quarum quattuor priorem partem carminis constituunt his versuum numeris: 7. 5. 5. 7. altera pars duodecim strophas habet, quarum ordo et numeri versuum hi sunt: 14. 14. 7. 7. 7. 7. 10. 10. 10. 10. 14. 14. Inscriptionem carminis Im. habet hanc: ἐπιτάφιος Βίωνος βουνόμου ἐρωτικοῦ.

3. E. R. Call. γοάοιτε.

5. Vulgo cum Iuntina ἀνεμώνα. Ald. Call. ἀνεμῶνα. Non dicam cum Valckenario scribi posse ἀνεμῶναι, sed debuisse ostendit concinnitatis necessitas.

7. Libri λάμβανε, quod etsi defendi potest, tamen βάμβαλε recipiendum duxi ex coniectura Valckenarii, qui hoc carmen Ursini Virgilio cum scriptoribus Graecis collato addidit.

10. Ald. et quattuor codd. τοῖς Σικελικοῖς.

14. Valckenario Στρυμονίοις scribi volenti praeter libros refragatur etiam Draco Straton. p. 84, 12.

15. Post hunc versum legebatur vulgo οἷαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν. C. οἷα ἐν ἡμετέροις. F. P. R. Iunt. οἷαν ἐν. Iunt. ἡμετέροις. E. R. h. i. Call. ποτί. C. E. P. S. h. i. Iunt. γῆρυς. Apud Draconem Straton. p. 91, 1. legitur οἷαν ὑμετέροις ποτὶ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν. Alienum ab hoc loco esse hunc versum et Heskinus iudicavit et stropharum docet comparatio, quae eum, ut res ipsa, infra post v. 20. positum fuisse ostendit. Nam isto loco aliquid commemorari debebat cui opponeretur μέλος Ληθαῖον. Ibi igitur eum reposui emendatum.

19. Τῆνος pro κεῖνος et alia huiusmodi Brunckio debentur.

21. Scripturas librorum vide ad v. 15.

22. Libri ληθαῖον vel λήθαιον. Critici λάθαιον. Interesse aliquid videtur utrum ab oblivione λαθαῖον, an ab Lethes amne Ληθαῖον dicatur. Deest hic versus in C.

23. Vulgo ποτί. C. P. R. ποτέ.

36. Vel copulae omissio lacunam prodit. Desunt ante hunc versum tres versus quibus opus erat strophae versuum quattuordecim.

37. S. Coislin. Vindob. κάτθανε δ' ἐν, ut Lennepius. Vulgo κάτθανεν ἐν.

38. Call. Ursin. ἄλλο. C. E. S. i. Iunt. αὐτό. Huius carminis v. 38. et ceteri in quibusdam exemplis Aldinae iterantur post Megarae v. 13, non 12. ut Reiskius in praefatione Theocriti p. VIII. ait, omissis quae in Megara post v. 13. sequebantur. Eodem modo haec duo carmina in cod. Paris. 2551. in unum confusa sunt, ut ex hoc codice illud Aldinae folium descriptum videatur, postquam aliquot foliis ante ex alio codice totum carmen exhibitum erat: quo factum ut Aldina aliquot locis ab se ipsa discrepet. Truncati exempli scripturas litteris Ab. notabo. Reiskius illa quam dixi pagina nescio quo errore etiam Theocriti Piscatorum quartum et quintum versum pro quinto et sexto, Dioscurorumque 41. pro 44. et 42. 90. pro 45. 91. nominavit.

40. Codex h. εἰναλίῃσι. Ald. οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατό σε πρίν. C. E. γε πρίν. P. R. δὲ πρίν. Absurdum est lugeri Bionem a delphinis, idque eo magis, quod etiam in versibus qui sequuntur de aliis sermo est, quos lusciniae, hirundines, aves Memnoniae mortuos luxerint. Propterea Ἰασίῃσι scripsi. Pueri Iasensis obitu doluisse dicitur delphinus, de quo Plinius H. N. IX. 8, 8. Athenaeus XIII. p. 606. C. D. Plutarchus de sollert. anim. p. 984. E. F. Vide Iacobsium ad Aelian. de n. anim. VI. 15. De Libyco puero ista narrat Oppianus Hal. V. 453. seqq.

41. Vulgo ἄεισεν. Codex E. qui Mediolanensis est (Mediceum dixit Meinekius) ἄϋσεν. O. Schneiderus, qui in Museo Rhenano a. 1844. p. 631. ne historiae naturalis periti mirarentur

lusciniam ἐνὶ σκοπέλοισι cantantem, scribi volebat οὐδὲ τόσον πόκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισι χελιδών, οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρά ποκ' ἀδών, non cogitavit Moschum Pandionis filias sua fata querentes dicere. Et quorsum v. 48. iterum commemorasset luscinias et hirundines?

43. Legebatur,

ἀλκυόνος δ' οὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήϋξ,
οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος ᾆδεν,

medio inter hos versus posito intercalari, quem et C. P. i. Coisl. Ald. omittunt, et Brunckius recte eiecit. Praeterea posterior istorum versuum in C. E. P. S. R. Ald. post v. 45. positus est. Manso eum et Meinekius, quia mera sit repetitio prioris, ut aliunde adscriptum deleri voluerunt. At tantum abest ut non sit genuinus, ut absurde aut Ceyx solus aut sola Alcyone doluisse diceretur. Non ergo ἴσχετο cum C. E. Ab. in ἴαχε mutari, sed servari versu in suum locum restituto correctoque ut feci debebat.

45. Ald. Call. Iunt. ἠώοισιν. C. ἠώνοισιν. P. R. h. Ald. Ab. οἰωνοῖσιν. Pessime quidam scripserunt ἀῴοισιν, quum eodem in versu sit 'Αοῦς. Brunckii 'Ιδαίοισιν nisi verum, certe non falsum est: nam ad Ilium quotannis aves istas tumulum Memnonis visere fama ferebat, ut Pausanias X. 31, 6. Oppianus 'Ιξευτ. I. 6. aliique auctores tradiderunt.

47. Incredibile videbitur non incogitanter haec legenti, quod non modo plena interpunctione post Βίωνος posita versus intercalaris, qui post hunc in libris legitur, non est expulsus, sed etiam verissima scriptura καθεσδόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις Brunckio auctore cum καθεσδέμεναι ποτὶ πρέμνοις, quod cod. Vindobonensis dedit, cui h. i. Coisl. accedunt, est commutata. Nam qui sunt isti, de quibus dictum est κατωδύραντο? Adeone insipidum putarunt Moschum fuisse, ut aves Memnonides obitum Bionis lugere faceret? Immo hoc ille dicebat: non tantum delphinus puerum Iasensem, non tantum filiae Pandionis sua fata, non tantum aut Ceyx relictam coniugem aut Alcyone pereuntem in mari Ceycem, non tantum Memnonis aves filium Aurorae luxerunt, quantum Bionem lusciniae, hirundines, ceteraeque quas cantu suo oblectaverat aves.

50. Legebatur αἱ δ' ὑπεφώνευν ὄρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, vel, ut in C. Iunt. ὑμεῖς, vel, ut in P. Im. ἡμᾶς. Pro πελειάδες P. R. Ald. Ab. πενθάδες. S. h. i. γε πενθάδες. Quae vero sunt istae quae respondere dicuntur ὄρνιθες? Gallinae, inquit Schaeferus. Lepidae hercle comites pastoris procul a tugurio suo in silvis et pascuis vitam agentis. Et quo argumento? Lepidiore etiam: exemplo Theocriti XXII. 72.

ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί,

quos et cristae et proelia maritos gallinarum, non gallinas esse testantur. Verissimum est πενθάδες, λυπεῖσθε autem adnotatio est interpretis ad ὑμεῖς adscripta. Periit vero ultimus strophae versus: nam apertum est respondisse ceteris avibus columbas se quoque morte Bionis esse afflictas. Itaque ἄμμες posui.

53. Ab. et ex quo expressum hoc folium est cod. Par. hic et v. 135. βωκολικαί.

54. Vulgo ποτί. C. ποτέ.

56. E. οὐκέτι.

57. Codd. et edd. vett. ἀχεδονεῖ, ἀχεδονῇ, ἀχεδνὴ δονάκεσσι. Emendatam scripturam dedit Callierges. Im. ἡ ἠχὼ. Dein vulgo τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς. Ab. τεᾶς ἐπὶ βόσκετ' ἀοιδᾶς. Scripsi τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδᾶς.

58. Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα. Meinekius signum interrogationis apposuit. Mihi aptius videtur coniunctivum semet adhortantis esse ut deo calamos tradat, quibus mortalium nullus admovere os audeat.

62. Ald. Call. Iunt. ἑζομέναν περὶ σεῖο. Codd. et Ab. παρὰ σεῖο. Im. ἕνεκα σοῦ. Scripsi μετὰ σεῖο, quod recepit Ameisius. Omnes ut videtur ἑζομέναν. Scripsi ἱζομέναν. Videnda quae Buttmannus in gramm. Gr. II. p. 202. disputavit. Odyss. X. 378. recte Passovium ἵζεο scribi iussisse credo.

64. Fugerat me et hic versus et Bionis IX. 8. quum nuper in dissertatione de arte poetarum bucolicorum p. 14. dicebam α in καλός productum sola in arsi inveniri.

66. Legebatur βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει. Posui quod et ego scribendum conieceram et G. A. Langius in Opusc. p. 115. reponi volebat, βοὰν δ' ἔτι σεῖο δοκεύει. Hic quoque vulgo ἕζετ'. Cod. Paris. et ex eo Ab. ἵζετ'.

72. Ante hunc versum facile quis videat excidisse versum huiusmodi,

αὐτὰ δὲ φθιμένοιο σέθεν μέγα πένθος ἔχουσα.

Legebatur deinde φιλέει, quod ineptum est. Scripserat Moschus ποθέει.

74. Omissum hic in ceteris libris versum intercalarem, quem desiderabat Heskinus, praebuit codex Urbinas littera i a Gaisfordio notatus.

78. Legebatur μύρεσθαι καλὸν υἷα. Scribendum esse μύρασθαι monuit Meinekius. In Iuntinae exemplo Lipsiensi urbico supra scriptum σοφόν. Non puto sic scripsisse Moschum, sed κλυτόν, quod posui. Dein vulgo πολυκλαύστοισι. Ursinus πολυκλαύτοισι. Disputavit de his formis Lobeckius ad Aiacem p. 315.

79. Duo codd. Paris. πᾶσαν δ' ἔπλησε. Unde Schaeferus πᾶσαν δὲ πλῆσαι, quod probavit Meinekius. Me, si id scriptum invenissem, in ἔπλησας mutaturum fuisse dixi in litteris ad Schaeferum datis, quas edito ab se Sophocli praemisit.

81. Restitui omissum pravo veteris scribae iudicio versum intercalarem.

83. Gaisfordius scripsit ὁ δὲ πῶμ' ἔχε, qua forma usus est Theocritus VII. 154. Altera Nicander Alex. 105. 299. qui aliis locis πῶμα usurpavit. Eo minus quidquam mutem, quum etiam Pindarus πόμα dixerit.

94. Legebatur ὗλαι. Palmerio Hylas urbem dici rato assensi sunt Brunckius et Valckenarius. Ea Homero Iliad. II. 500. Ὕλη dicta. At illinc Pindarum nemo, sed plerique Cynoscephalis oriundum tradiderunt. Unus codex C, non ille quidem antiquus, sed tamen non malus, ἄκραι, quod fortasse verum Meinekio visum Schneidewinus in vita Pindari p. LXX. confidenter verum esse pronuntiavit. Ego quidem vereor ne scriba qui illum codicem scripsit Ascram praecedente versu memoratam in mente habens peccaverit. Schneidewinus ne si attulisset quidem Polybii verba XVIII. 5. p. 870, 7. οἱ γὰρ προειρημένοι λόφοι καλοῦνται μὲν Κυνὸς κεφαλαί, τραχεῖς δ' εἰσὶ καὶ περικεκλασμένοι καὶ πρὸς ὕψος ἱκανὸν ἀνατείνοντες, vinceret ut, qui Βοιώτιδας ἄκρας diceret, de Cynoscephalis loqui videretur. Si locus aliquis Boeotiae nominandus erat, Thebae potius, quum

ipse Pindarus se Thebanum dicat, memorandae erant. Sed quidni satis sit Boeotos eum desiderare dici? Quare Βοιωτίδες ἶλαι scripsi.

95. Sic Adr. Heringa et Brunckius. Libri ἐρεννά, ἐρεμνά, et vulgati ἐρυμνά.

96. Legebatur τὸν ἀοιδόν. Wakefieldius ὅν. Deinde vulgo ἐμύρατο. C. ἐμήρατο. Wakefieldius ὀδύρατο, quod recepi dubitanter, quum nesciam an in praecedente versu praestet Ἀλκαίῳ πέρι κείρατο.

98. Vulgo τὸ μέλισμα. In fine huius versus Iuntina habet λείπει. Desunt huius strophae duo ultimi versus et proximae strophae quinque primi, quorum quum primus intercalaris esse debuerit, hunc restitui. Post v. 98. inserti a Callierga hi sex versus recepti sunt in vulgatas:

πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταὶ
ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·
κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν
ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι
δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει, ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἀλέντι Φιλητᾶς.

Eos quum F. Naekius ex septimo idyllio Theocriti compilatos pugnantia cum temporum rationibus continere nec potuisse a Moscho profectos esse intellexisset, plane confirmatum vidit sententiam suam testimonio quod Callierges iis praemisit: Μάρκος ὁ Μουσοῦρος ἔλεγε τοιαῦτά τινα λείπειν. Eximia illa Naekii disputatio nunc in eius Opusculorum vol. I. p. 161. seqq. legitur. Quas ille nominavit editiones in quibus adscriptum est Musuri esse versus illos, iis addenda est Mekerchi Brugis Flandrorum a. 1565. et Ursini a. 1568. Quid Moschus dixisse videretur his verbis indicavit Naekius p. 165: "tu, Bion, facile omnes poetas superavisti, princeps carminis bucolici, quo Smyrnae excelluisti: eodem apud Syracusanos Theocritus; ego vero, tertius, discipulus tuus, heresque artis tuae, carmine Ausonio parento tibi." Ego quidem vereor ut Moschus, quamvis magnus admirator magistri sui, eum omnibus poetis ipsique adeo Theocrito ita praetulisset ut huius, quem et tempore et fama principem carminis bucolici auctorem esse constaret,

tam brevem omnique praeconio destitutam mentionem faceret. Quapropter mihi Musurus non inepte de Asclepiade et Phileta videtur cogitasse, modo ne quis hos poetis bucolicis adnumeratos opinetur, veluti hoc modo: quantis tuam mortem lamentis prosequerentur illi nuper clari, si te canentem audissent, Sami Asclepiades, apud Coos autem Philetas, inter Syracusanos Theocritus. Perierunt Moschi versus post intercalarem quattuor. Im. ad v. 106. ἐκ τούτου τοῦ στίχου σημειοῦται ὅτι τὰ εἰδύλλια ταῦτα οὐκ εἰσὶ τοῦ Θεοκρίτου, ἀλλ' ἄλλου τινὸς ποιητοῦ.

108. Ald. Call. Iunt. et vulgatae ἦν τ' ἐδιδάξαο. Ab. ἦν τε διδάξαο. Scripsit Moschus ἂν τὺ διδάξαο. Im. ἦν γὰρ μαθητὴς Βίωνος οὗτος.

109. Vulgo ἄμμε γεραίρων. Emendavit Briggsius.

115. Ex editione Calliergae fluxit καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες. Ceteri libri καρτερικοὶ σοφοὶ ἄνδρες. Emendavit Briggsius, eodemque modo M. Hauptius.

118. Wakefieldius ὦν. Libri ἐν σιγᾷ.

120. Codices Ald. Iunt. τοῖς δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι. Im. βατράχοις. Probari posset τοῖς, si in praecedente versu scriberetur τὼς βάτραχος, in hoc autem ἐστὶν pro ᾄδει. Meinekius scribendum coniiciebat ταῖς δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι. Non credo poetam nymphas vocibus ranarum delectatas dixisse. Ab. οὐδ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι. Poterat poeta scribere οὐδέ κε οἱ φθονέοιμι, vel οὔ οἱ ἐγὼ φθονέοιμι. Callierges τῷδ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι. Ceterum Valckenario versus 118—120. conditore huius carminis prorsus indigni atque adulterini, Meinekio satis digni visi, genuini sunt quam maxime. Poetas, nam hi sunt quos σοφούς dixit, post mortem silentio sepultos iacere dolet Moschus, quod contra semper vivat strepitus ranarum.

121. Hunc versum in libris statim excipit φάρμακον ἦλθε Βίων ποτὶ σὸν στόμα. At haec ipsa verba indicare debeban hic lacunam esse: sunt enim aperte non narrantis, sed coniicientis. Perisse autem novem versus docet comparatio stropharum. Qui a syllabarum servitio liber hoc carmen vel aliqua cum animi attentione legat, statim videat necesse est, si veneno mortuus esset Bio, aut totum carmen compositum esse mentione rei tam atrocis in fine demum carminis et veluti in trans-

cursu facta, aut ab illa ipsa mortis caussa exordium carminis capi debuisse, quo deinde, descripto tam nefando exitio, imprecationes atque exsecrationes sequerentur eius, qui Bioni venenum bibere dedisset. Quid vero dicit poeta? ἀλλὰ Δίκα κίχε πάντας, nihil amplius, idque etiam absonum per se. Quot enim hominibus opus est vel ad miscendum vel ad porrigendum venenum? Immo Moschus ipse quam nihil comperti habeat declarat eo, quod ne scit quidem invidone alicui an ipsi Bioni ταχὺν μόρον, quem v. 26. dixit, imputari oporteat. Ex his apertissimum est, quum Bio inopinato mortuus esset, Moschum, dum luget carissimi magistri obitum, postremo etiam de caussa repentinae mortis cogitare, quumque nihil certi inveniat, denique de veneno suspicari, quod ille aut dolo alicuius inimici aut suo ipsius iussu sibi datum biberit. Non habens autem Moschus quem accuset, consolatur se eo, quod si quis illi venenum dederit, non sit latiturus divinam iustitiam, quae omnes assequatur maleficos. Desinant ergo historiae litterariae scriptores inanem de morte Bionis fabulam narrare.

131. Non debebat vexari verissima librorum scriptura φάρμακον εἶδες. Vid. Iacobsium ad Antholog. Gr. vol. VII. p. 108. et quem is vol. XII. p. 428. citat Astium in Commentationibus soc. philol. Lipsiensis II. 1. p. 24.

132. Ald. τίς τευ τοῖς χείλεσι πότ' ἔδραμεν, κοὐκ ἐγλυκάνθη. Sic etiam Call. et codex i, ἔδραμε habentes. Plerique codd. et Ab. τοιούτοις χείλεσσι πόχ' ἔδραμε. οὐκ ἐγλυκάνθη. Iunt. πῶς τευ τοῖς χείλεσσι πότ' ἔδραμε. C. E. P. R. τοιούτοις, quod Brunckius recepit. Patet initium versus in antiquissimo libro obscuratum ab aliis aliter integratum esse. Posui quod veri simillimum esset.

133. Vitiose scriptus in libris finis versus, ex κεράσαιτο duorum codd. et Ab. a Brunckio in ἢ κεράσαι τοι correctus. Urs. ἢ κεράων τοι.

134. Call. Iunt. ἢ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον ἔκφυγεν ᾠδάν. Ald. et aliquot codd. ἢ δοῦναι καλέοντι τὸ φάρμακον. Ab. ἢ δοῦναι λαλέοντι. Ac λαλέοντι et ἢ φύγεν ᾠδάν etiam aliquot codd. Maluerunt critici ineptissima excogitare quam accipere quod librorum scripturae paene obtrudunt legenti, ἢ δοῦναι

χατέοντι τὸ φάρμακον ἔκφυγεν ᾆδαν. Quis, inquit, tam ferus ut aut misceret tibi venenum aut porrigeret poscenti effugit mortem?

136. Legebatur ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε, quod patienter tulerunt qui nullum verbum non Graecum esse viderent. At scribendum erat ἔτι: ego vero adhuc his lamentis queror lacrimans tuum obitum. Πένθος τόδε hoc ipsum carmen appellat, ut in versu intercalari. Δακρυχέων τεόν praebuit Iuntina. Ceteri δάκρυα καὶ τεόν.

140. Quum sic interpungerent, ὥς κεν ἴδοιμι, καί, εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις, ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι, Schaeferus malebat ὥς κέ σ' ἴδοιμι. At per totum carmen Moschus vocem et cantum, non vultum et adspectum Bionis desiderat. Poterat scribere ὥς κεν ἴδοιμ' εἰ καὶ Πλουτῆϊ μελίσδεις, sed neque illicitum est hyperbaton et praebet rotundiorem numerum.

141. Ald. Call. ἀλλὰ ἐπὶ χώρᾳ, a quibus solo ἀλλ' abit Iuntina. Sed Ab. et quidam codices μελίσδεο καὶ παρὰ κώραν.

143. Ald. καὶ κείνη Σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ᾄδσι. Ab. καὶ κεῖνα σικελικὰ καὶ ἐν αἰτναιαισιν ἔπαιζεν. Call. καὶ κείνη σικελαῖσιν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν. Iunt. σικελαῖς καὶ ἐν. Consentiunt in ᾄόσι, nisi quod Im. γρ. ἠϊόνεσσι. Talia etiam codices. Non eleganter Valckenarius Σικελικὰ κἀκεῖνα ἐν. Meinekius κἀκεῖνα Σικελὶς καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιζεν ἄγκεσι. Non videntur bucolici aliis formis quam Σικελός et Σικελικός usi esse, neque ἔπαιζεν, etsi in quinque codd. inventum, praetulerim aoristo. Ἄγγεσι quum praebuisset cod. Vindobonensis, Ruhnkenio καὶ ἐν Ἐνναίοισιν ἔπαιξεν ἄγκεσι scribenti Meinekius opposuit Oppianum in Hal. III. 489. de Plutone dicentem

Περσεφόνην ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο.

At illo quoque in versu ἀπ' Ἐνναίοιο πάγοιο scriptum fuisse iam Phil. Cluverius suspicabatur, qui accuratissime de Enna in Siciliae antiquae II. 7. disseruit, multisque exemplis docuit Aetnam pro Enna posuisse scribas: omninoque ut in Aristotelis de mirabilibus ausc. c. 82. (aliis 83.) Ennae nomen repositum est, restituique debet etiam scholiastae Pindari ad Nem. I. 6, sic denique duo tantum nulla fide digni auctores

relinquuntur, qui ex monte Aetna raptam tradiderint Proserpinam, Hyginus fab. 146, sine dubio et ipse falsa scriptura deceptus, ut montem diceret, et glossator Oppiani, qui ad versum eius adscripsit τῆς Αἴτνης ὄρους.

147. Legebatur καὐτός.

IV.

2. Sola Iuntina ἀχέεσσι.

6. Gaisfordius ex S. τί νυ δή με. Ceteri τί νύ μ' ὧδε.

9. Errabat Blomfieldius ad Callimachi hymn. Dianae v. 211. ibi et hic φάεσσι scribi volens, nec reputans φάεσι v. 71. illius hymni propterea producto α dictum esse quod duae breves syllabae sequuntur.

19. Huius minus simplicis verborum collocationis exempla sunt etiam v. 85. 93.

21. C. S. W. Paris. 10. Vind. ὡς δ' ὄρνις ὀδύρεται. Inde Meinekius coniiciebat μύρηται, recte veritus ne Atticum δύρηται non posuerit Moschus. Call. et Iunt. ὡς δ' ἔτ' ὀδύρεται ὄρνις. Id correctum recepi. Credo indicativo usum esse poetam, quod apud Homerum Iliad. XXIII. 222. esset

ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων.

23. κατ' αὐτούς est e regione.

25. Legebatur ἦ γάρ οἱ αὐτῇ. Correxit Meinekius.

27. Vulgo cum Call. φίλον τέκος. Brunckius ex coniectura φίλον γόνον, nesciens id legi in Iuntina et S. Recepit Meinekius. C. Vind. τόκον.

28. Legebatur δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων. Valckenario δόμον πολλόν amplam domum interpretanti non venit in mentem domum non esse infinitam dicique non posse quod cogitari nequeat. Ne adverbium quidem hic aptum. Posui πάντῃ, quod in tali re usitatum est, ipsumque πάντῃ φοιτήσασα exstat Iliad. XX. 5.

29. Legebatur ὧς γ' ὄφελεν. Recte eiecit γ' Ameisius, quod non est in Paris. 10.

30. Deesse versum post hunc vidit Wakefieldius, sed quem ipse confecit sic potius scriptum dare debebat,

ἦ καὶ σοῖς ἀγανοῖσιν ὑπαὶ βελέεσσι δαμῆναι.

33. Vulgo ἡμᾶς. C. καύσαντε. Tum vulgo ἐπί et τοκῆες. Cod. Florentinus, ut videtur, ἐν. C. in margine ἐνί.

37. C. R. Call. Urs. κουροτρόφον. Iunt. et ceteri ἱπποτρόφον.

38. Suspectum habeo ἀροῦντες, ubi epicum ἀρόωντες exspectabatur, ut nesciam an poeta ἔχοντες scripserit.

43. Legebatur πολλῶν γάρ οἱ. Correxi ad Orphica p. 782.

45. In Iuntinae exemplo bibl. urbicae ad ἔχων supra scriptum ἔχεο, non male, si aut μοχθίζων scribatur aut πέτρης δ' ὅγ' ἔχει νόον.

46. Etiam si non indicium faceret imperfecta comparatio, deesse versum ostenderent alii poetae, ut Homerus Iliad. X. 13.

ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἵστατο δακρυχέων, ὥςτε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ,

et Euripides Suppl. 80.

ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων
πολύπονος, ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας
ὑγρὰ ῥέουσα σταγών.

48. Vulgo καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα. C. R. W. ἤματα πάντα. Id recepit Meinekius. Neutrum credo a Moscho scriptum esse, sed aut νύκτας τε κλαίουσ' ὅσα τ' ἐκ Διὸς ἤματα πάντα, aut quod rotundius est, τά τ' ἐκ Διὸς ἤματα πάντα.

50. Quum legeretur οὐ γάρ σφε δόμων κάτα τοῖχος ἐέργει, in Opusc. V. p. 45. τοίγαρ σφε δόμον κάτα scribi volebam. Recepit δὴ γάρ scribens Meinekius. Nunc satis duxi δόμῳ scribere, addito signo interrogationis. Homerus Odyss. X. 238. κάτα συφεοῖσιν ἐέργνυ. Respondet sibi statim Megara. Crebrum illud καὶ λίην γε semper in initio sententiae est: Iliad. I. 553. VIII. 358. XIX. 408. Odyss. I. 46. IX. 477. XI. 181. XIII. 393. XVI. 37. XVII. 312.

53. Vulgo ἀναψύξαιμι. Emendatum ex codd. quibusdam.

55. S. ἄχνυται. Vulgo ἄχθεται.

56. S. υἱεῖ.

58. Libri θαλερώτερα δάκρυα μήλων. Im. παρῶν: volebat παρειῶν. Pollux II. 87. ῥινὸς δὲ ἑκατέρωθεν ἀνέστηκεν ὑπὲρ τὰς παρειὰς τὰ καλούμενα μῆλα, ἥ ἐστιν ὑποφθάλμιος φρουρὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς διατειχίζοιντο εἰς ἀσφάλειαν ἄνωθεν μὲν ταῖς τῶν

ὀφρύων προβολαῖς, κάτωθεν δὲ ταῖς τῶν μήλων ἀνοχαῖς. ὠνόμασται δὲ μῆλα παρὰ τὸ ἀνθεῖν ἐν ὥρᾳ. Hoc significatu Diodorus Zonas in Anthol. Pal. IX. 556. dixit ἠρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηϊάδων. Moschus si μήλων scripsit, vix aliter defendi poterit quam ut δάκρυα μήλων θαλερώτερα proverbium fuisse statuatur. Est quidem aliqua lacrimarum cum pomis comparatio in illo apud Theocritum XIV. 38. τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι, sed ea alius generis, hoc significans: illi lacrimae tuae manant pro pomis, quae pignora sint amoris. Valde placet Wakefieldii coniectura θαλερώτερα μᾶλλον. Uberiores enim lacrimae fluunt cui recordatio commemoratioque carissimorum auxit dolorem. Quamquam eae etiam maiores lacrimae dici potuerunt.

60. C. R. W. τεκέων pro τέκνων.

63. Legebatur μετηύδα. Scripsi προςηύδα, quod restituendum puto etiam Apollonio Rhodio III. 54.

66. C. W. κέκλωνται. R. πέλονται.

68. Si recte scriptum in libris φιλοθρηνής, est id ex φιλοθρηνέω verbo factum.

69. Legebatur ὅςτις ἀριθμήσειεν ἐφ᾽ ἡμετέροις ἀχέεσσι. θάρσει. οὐ τοιοῖςδ᾽ ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης. Emendavi in censura editionis Meinekianae.

70. Quod libri habent ἐκυρήσαμεν, non est epicorum. Scripsi ἐπικύρσαμεν, quod verbum rarius genitivo iungitur. Incertum exemplum est apud Apollonium Rhodium III. 342, certum in Aeschyli Persis 856.

78. Vulgo ἅς κε. C. Iunt. αἷς κε. Schaeferus in Melet. crit. p. 120. ἅς γε, contra usum epicorum; multo peius autem in editione bucolicorum vulgatum ἅς κε— ὀμόσσῃ defendit. Optativum restituit Brunckius. Nempe δυςμενέων non est genitivus ex δυςμενής, sed nominativus: v. Odyss. II. 72. 73. XX. 314. Alioqui falsum esset κε. Nam sententia haec est: per quas qui inimica mente sit non sine magno suo malo peieret.

80. Addidi μ᾽. Aliter ex ἴστω Κούρη subintelligendum esset ὄμνυμι, quod durum est. Pro ἦ εἴπερ μοι autem posui ἠέπερ εἴ μοι. Νηδυιόφιν restituit Valckenarius ex Iliad. XVII. 523.

ἐκ δέ οἱ ἔγχος
νηδυίοισι μάλ᾽ ὦκα κραδαινόμενον λύε γυῖα.

83. Vulgo τῷ μηδ' ἐξείπῃς τόγ'. C. W. τότ'. S. τῶ μή μ' ἐξείπῃς ποτ'.

85. Edd. vett. οὐθὲν γάρ. S. οὐθ' ὡς γάρ. W. οὐθήν. Ex quo Meinekius scribendum coniecit οὐ γὰρ θήν, quod recepi.

87. Legebatur πρὶν καίπερ τ' ἰδέειν μιν ἐμῷ ὑπὸ ἤπατ' ἔχουσα, male collocatis particulis, malo cum hiatu, mala cum elisione.

89. S. δυςτοκέσουσα pro vulgato δυςτοκέσασα. Unde Meinekius δυςτοκέουσα scribendum censuit.

90. Senserat Valckenarius νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος, quae librorum scriptura est, pugnare cum sequentibus, ex quibus apparet etiam Iphiclem cum Hercule abisse: sed quod restitui voluit υἱός, falsam continet distinctionem, ubi οὗτος dicendum erat. Videtur Moschus Iphiclem in pugna cum Augia caesum credidisse, de qua re Pausanias VIII. 14, 9. Alii in bello adversus Hippocoontidas cecidisse dixerunt, ut Diodorus Siculus IV. 33. et Apollodorus II. 7, 3.

91. Iuntina αὖτις praebuit. C. S. W. Call. αὐτόν.

95. Libri μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι. Modum verbi correxit Schaeferus, non ipsum verbum. At somnia non faciunt malum, sed portendunt.

100. S. Urs. ἄτερ. Vulgo ἄνευ.

102. S. οἰνοφόροιο.

103. S. σπεῦδεν ἐρείσας.

108. Meinekius ex S. βέλος pro vulgato μένος.

119. Qui προτέρην cum στυγερήν vel κρατερήν commutari voluerunt, non cogitarunt reverentiam dici prius seni habitam.

123. Meinekius ex S. φαίνετο δῖα pro vulgato φαίδιμος ἦλθεν, in quo sane non usitatum aurorae epitheton est, quae φαινολίς potius dicitur, ut in Homerico hymno Cereris et versu quodam Sapphonis.

127. Scripsi cum Meinekio divisim παρὲκ τελέσειε.

V.

Stobaeus LIX. 19. ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

2. Legebatur οὐδέ τι μοῖσα. Emendavit Simon Bosius apud Lambinum ad Lucretium p. 688.

3. Apud Stobaeum erat ποθείη δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. A. Voss. Vind. ποθίη, in Voss. ει super η scripto. Trinc. ποθίῃ. B. ποθεώ. Deinde A. πλέονα μεγάλαν ἅλα. B. πλείονα τὰν ἅλα μώσης. Quod ego aliquando conieceram, ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἅ με γαλάνα, recepit Ameisius ita, ut cum O. Schneidero in Museo Rhenano a. 1844. p. 631. scriberet ποθίει. At vero non προςιέναι, sed προςάγειν dicenda erat γαλήνη: unde H. Stephanus dederat ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἅμμε γαλάνα. Sed horum nihil probari potest, quod quae in his sententia est, iam dicta erat primis versibus. Latere in postremis verbis μέγα λαῖτμα suspicatus erat Romanus Timkovsky, Moscoviensis, quum ante hos quadraginta annos mecum legeret hoc carmen. Ut in re dubia posui quod sententiam certe aptam praeberet. De ποθινός forma dixi ad Euripidis Phoen. 322. Πολὺ πλεῖον eodem versus loco est in primo Moschi carmine v. 22.

5. B. dedit μακρά, quae vox in Trinc. et, ut videtur, in A. deest, unde vacuum spatium reliquit Ursinus.

6. Legebatur παπταίνω et τὰν δ' ἅλα φεύγω. Quum Trinc. habeat παπταίνων, Valckenarius scribi posse τὰν ἅλα φεύγω monuit. Id feci, quia sic commodius qui sequitur versus adiungitur

7. Legebatur τάχα δ' ἄσκιος. H. Stephanus τάχα δ' εὔσκιος, sed in adnotatione χἀ δάσκιος, ut postea Fr. V. Reizius.

10. Quod in libris est ἰχθύς, quum iam alii in ἰχθύες mutandum vidissent, metri bucolici observatione copiose firmavit Wordsworthius in praefatione Theocriti p. 23.

13. Trinc. τὸν ἀγροῖκ'. A. Ars. Voss. ἀγροῖκον. Vind. ἄγροικον. Nihili est quod posuerunt quidam ἀγρικόν aut ἄγριον. Sententiae accommodatum esset τὸν ἄγχιμον: grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 340, 24. ἄγχιμος ἀντὶ τοῦ πλησίου. Εὐριπίδης,

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἦλθε Φοιβεία γυνή.

Sed non est cur ad rara confugiamus, quum in promptu sit quod simplicius est, τὸν ἀγχόθι κοὐχὶ ταράσσει.

VI.

Stobaeus LXIII. 29. ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελιώτου βουκολικῶν.

1. Libri ἦρα Πάν. Meinekio placet ἤρατο. At variare videtur verba voluisse poeta.

2. Trinc. σκιρτᾷ. B. σκιρτατᾷ.

4. Libri ἀμοιβᾷ. Veri similius duxi poetam ἀμοιβά scripsisse.

6. Trinc. ἄποινα. A. B. ἃ ποίῃ. Voss. et Ursin. ἃ ποίει.

VII.

Stobaeus LXIV. 19. ἐν τῶν Μόσχου Σικελιώτου βουκολικῶν.

4. Vir quidam doctus apud Valckenarium ὑββαίνει.

6. Libri χῶρος δεινοθέτας. Idem vir doctus scribi volebat χῶρος ἀγωνοθέτας, quod Valckenario aptissimum videbatur, addenti quidem "dantur tamen in Socraticis, quibus vulgatum quis tueri possit." In iis certe quae ex Platone Stobaeus collegit, nihil eiusmodi inveni. Desideratur autem copula, latuitque gravius vitium. Nam χῶρος quid ad rem? Est hoc sine dubio supplementum versus mendose scripti. Debebat enim δεινὸς δ' ἀθλοθέτας.

VIII.

Ex Anthologia Planudea IV. 12, 49. sive epigr. 200.

5. Πλῆσον, quod olim πρῆσον scriptum fuerat, Valckenario obsecutus Brunckius, mutua enim comitate utebantur, cum βρέξον commutavit. Refutavit eum Schaeferus in Melet. crit. p. 36.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ.

Carmen hoc primus edidit Zacharias Callierges Romae a. 1516. cum ceteris bucolicis. Qui quum in praefatione dicat non ante vulgata se addidisse Ἡρακλίσκον, Ἡρακλῆν λεοντοφόνον, Βάκχας, ἠλακάτην, παιδικά, Δάφνιδος καὶ κόρης ὀαριστύν, ἐπιγράμματα ἐννεακαίδεκα, πέλεκυν, πτερύγιον, videri potest non vera dixisse, quod eadem in editione Iuntina leguntur. Nam Callierges in

fine alterius partis, quae scholia continet, opus suum absolutum esse ait mensis Ianuarii die 15. anno 1516. Iuntina autem, cuius ego exemplari eo usus sum, quod apud nos in bibliotheca urbica est, carens titulo anteriore et praefatione, finem imprimendi nacta dicitur die 10. m. Ianuarii a. 1515. Verum quum ex his ipsis temporum notationibus, tum ex aliis indiciis suspicio mihi nata est, Philippum Iuntam illa quae dixi carmina ex Calliergae editione in suam transtulisse tam callide, ut ipse ea primus vulgasse videretur. Primum enim ex iis, quae de illa editione I. A. Iacobsius in praefatione p. XXII. attulit, apparet Iuntam stilo Florentino tempus ab incarnatione computasse, ex quo consequitur editionem eius absolutam esse eodem anno quo Callierges librum suum edidit, h. e. 1516, eodemque etiam mense. Deinde quo dissimularet fraudem carmina illa alio ordine posuit quam Callierges, et partim etiam aliter inscripta. Quoniam perrara eius editionis exempla sunt, comparationem eius cum Calliergae libro hic lectoribus ante oculos posui.

Callierges in fine libri

Θεοκρίτου Ἡρακλίσκος εἰδύλλιον λά. In fine: λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος εἰδυλλίου, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου. ὅπερ ἐξανύει ἐπιγράφεσθαι Ἡρακλῆς λεοντοφόνος. Tum duae vacuae paginae, quarum in alterius summa parte Ἡρακλῆς λεοντοφόνος, εἰδύλλιον λβ'.

Θεοκρίτου Λῆναι ἢ Βάκχαι, Δωρίδι. εἰδύλλιον λγ'.

Θεοκρίτου ἠλακάτα. εἰδύλλιον λδ'.

Θεοκρίτου παιδικά. εἰδύλλιον λε'.

Θεοκρίτου Δάφνιδος καί κόρης ὀαριστύς. εἰδύλλιον λδ. sic, falso numero.

Editio Iuntina in medio volumine

Θεοκρίτου Ἡρακλίσκος. In fine ἀτελές.

Europa.

Παιδικά. In fine ἀτελές. Constat enim ut apud Calliergam versibus 25.

Θεοκρίτου Βάκχαι.

Θεοκρίτου Δάφνιδος καὶ Νηΐδος ὀαριστύς. λείπει ἡ ἀρχή. Naidem sumpsit ex idyllio VIII. v. ult. Itaque personas notavit litteris N. Δ. Sub ultimi versus initio posuit ἦϊε, quod Callierges sub medio illo versu habet.

Θεοκρίτου ἠλακάτα Αἰολίδι.

Megara

Θεοκρίτου Συρακουσίου ἐπιγράμματα. Ea non sunt 19, sed 20. Non addidit enim numero ultimum, Artemidori, sed inscriptum Θεοκρίτου εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον, fortasse quod id iam cum eadem inscriptione in principio libri inter praefationes grammaticorum posuerat. In fine Τέλος. Tum περὶ πελέκεως scholion.

Θεοκρίτου πέλεκυς. Deinde περὶ τοῦ πτερυγίου scholion.

Θεοκρίτου πτερύγιον.

Ara sine inscriptione. Subiecta est haec adnotatio: τὸν Θεοκρίτου πέλεκυν, τὸ πτερύγιον καὶ τὸ ἑξῆς τὸ ἄνευ ἐπιγραφῆς, μὴ ἔχοντες δεύτερον ἀντίγραφον, οὐκ ἐδυνήθημεν κάλλιον ἐπιδιορθῶσαι. διό μοι καὶ συγγνωστέον. ἓν γὰρ καὶ μόνον τῶν ἀντιγράφων ταῦτα εἶχεν. ἅτινα κάλλιον ἐνομίσαμεν τοῖα οἷα ἦσαν τυπῶσαι, ἢ ἐᾶσαι εἰς λήθην κατολισθεῖν.

Αὐγείου κλῆρος, qui Calliergae est Ἡρακλῆς λεοντοφόνος.

Sequuntur octo carmina Theocriti, Bionis, Moschi.

Ἐπιγράμματα, quorum illud, quod Calliergae octavum est, in Iuntina est tertium decimum, quaeque apud Calliergam duodevicesimum et undevicesimum, contrario ordine sunt in Iuntina. Omissum autem, quia in primae libri pagina appositum erat, Artemidori grammatici epigramma, quod Calliergae ultimum est, sed additum est, ut septimum decimum, illud quod in Hipponactem scriptum non habet Callierges. Sic Iuntina quoque viginti habet epigrammata.

Ἦχημα Μουσῶν ἢ Θεοκρίτου συρίγξ. Τῷ Πανί.

Πτερύγιον. In hoc quaedam emendatiora quam apud Calliergam, alia mutila et vitiosiora, ut et hoc et syrinx videantur ex alio codice quam quo Callierges usus est sumpta esse, praesertim quum securis et ara, quae carmina Callierges habet, non sint in Iuntina.

Ordinem numerosque idylliorum in editione Iuntina spectanti mira perturbatio occurrit, quae vix aliter poterit explicari, quam ut Iunta sub ipsa operis initia libro Calliergae potitus esse videatur. Nam postquam primi Theocriti idyllii inscriptionem

litteris maiusculis ut omnium fecisset hanc, Θεοκρίτου βουκολικά, Θύρσις ἢ ᾠδή, εἰδύλλιον πρῶτον, illud quod ubique secundum est, hoc modo inscriptum est ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ. ΔΩΡΙΔΙ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. Β., sed est decimum tertium, secundo autem loco positum τῶν εἰς Κομάταν ϑαλύσια. ἢ ἐαρινῶν. Δωρίδι. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β΄. sic notato numero. Deinde sequuntur sex idyllia nullo cum numero: tum ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. Κ. ἐργατίναι ἢ ϑερισταί: inde sine numeris tria: post φαρμακεύτριαν autem rursus tria numeris Ξ. Ο. Π: tum ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ρ. ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον. ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. Σ. Ἑλένης ἐπιϑαλάμιος. Δωρίδι: porro duo numeris carentia, tum Europa ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ. Υ. ceteraque omnia sine numeris. Quid hinc aliud coniiciat quis, quam coepisse eum, ut in editione Aldina factum, litterarum ordinem in numerandis idyllis sequi, quumque litteras Β. Κ. Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Υ. secundo, decimo, quarto decimo, quinto decimo, sexto decimo, septimo decimo, duodevicesimo, vicesimo apposuisset, vel potius in his idylliis non sustulisset, mutasse ordinem et Θαλύσια fecisse secundum adiecta nota numerali β΄. Quid dico autem? non est haec coniectura, sed certa res, si alia exemplaria cum urbico nostro conveniunt: nam in hoc tria illa folia, quibus Θαλύσια ut εἰδύλλιον β continentur, glutine a bibliopego inserta sunt secundo quaternioni. Denique illud quoque suspectum est, quod quum multa apud Calliergam vitiose scripta in Iuntina emendata sint, pauca tamen quibus discrepat haec a Calliergae libro talia sunt ut ex aliquo codi cepetita videantur, nonnulla vero qualia quis fraudis dissimulandae caussa cum aliis significatione paribus commutare potuerit, ut in hoc Daphnidis cum virgine colloquio v. 8. ὥς σε pro ὄφρα, ut v. 49. 50. βόσκοισϑε et νέμοισϑε pro imperativis, et v. 54. ἔτρεσας pro ἔτρεμες.

Codices qui hoc carmen habeant duo tantum innotuerunt, Mediolanensis C. et Parisinus quartus, quem quum Ameisius, qui eius scripturas a Duebnero acceperat, ubique cum Mediolanensi convenire testetur p. XXIII. a. nota 4, exscriptus esse ex Mediolanensi videtur: quare nullam eius amplius mentionem faciam. Personarum discrimina in Mediolanensi non sunt indicata. Iuntina recte ante primum versum posuit λείπει τῇ ἀρχῇ: recte etiam primum versum virgini, alterum Daphnidi dedit, qui

apud Calliergam ambo notatione personae carent. Quum omnino non est credibile poetam carmen in medio colloquio esse exorsum, tum ineptissime virginem fecisset confabulationem incipere: immo ut in fine carminis ipse aliquot versus addidit, sic non dubium puto quin etiam initio quaedam praefatus sit, ex quibus auditor vel lector cognosceret quid rei ageretur. Finxerat ille, opinor, Daphnin primo caute adire ad virginem, quam ad venerem pellicere cupiebat: qui quum eo pervenisset ut osculum peteret, illa id recusat ut metuens sibi ab homine pastore. Unde dicit

τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.

Quo in versu etsi nihil est quod non sit recte dictum, tamen magis ille placeret sic scriptus,

τὰν πινυτὰν Ἑλέναν πάρος ὤπασε βωκόλος ἄλλος.

Respondet Daphnis proximo versu, qui sic in vulgatis scriptus est, μᾶλλον ἔμ' ἥδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα. At codex habet μᾶλλον ἔδοις Ἑλένα. Apertum est poetam scribere non potuisse ἐστὶ φιλεῦσα: nec tam importune lusit, ut scriberet μᾶλλον ἑλοῖσ' Ἑλένα, quod quibusdam visus est posuisse. Refutabat Daphnis virginem: hinc recte H. L. Ahrens ἑκοῖσα correxit: sed scribendum erat etiam ἔσχε. Nunc si responderet quod in libris est, μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν, neque erat cur Daphnin satyriscum vocaret, et videretur potius invitare Daphnin ad osculandum. Id vero refellunt proximi versus, quibus aegerrime fert aut ferre se simulat, quod eam osculatus sit Daphnis. At id eum fecisse indicari debebat: quod quum non sit factum, sequitur ut desit aliquid. Atqui non deest, si recte sentio, sed positum est alio loco, et quidem eo quo aperte turbat ordinem colloquii, in codice ante versum qui vulgo est 17.

βαλλέτω ὡς ἐθέλει· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι,

in impressis post eum versum, his verbis,

μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα καὶ εἰςέτι χεῖλος ἀμύξω.

Patet priorem versus partem virginis, Daphnidis autem alteram esse, in qua Stephanus scribendum suspicabatur ἀμέλξω, quod verum videtur. Quod nisi per totum carmen observata videretur integrorum versuum alternatio, facile credi posset, hic, ut

in re subita, virginem, quum Daphnis eam amplectitur dicere μὴ 'πιβάλῃς τὰν χεῖρα, illum autem iterum iterumque basiantem respondere καὶ εἰςέτι χεῖλος ἀμέλξω. Sed veri tamen similius est habere nos distichi initium et finem, perdita utriusque versus parte dimidia. Videtur enim in antiquissimo codice, ac fortasse eo ipso, ex quo descriptus est liber Mediolanensis, initium carminis aut abruptum fuisse, aut lacerato folio exstinctaque situ scriptura legi non potuisse, ita ut ista quae dixi verba in margine adscripta, quum quo pertinerent non esset indicatum, postea alieno loco insererentur. Sic omnia recte procedunt. Videmus osculari conantem Daphnin, virginem reluctantem, illum vi ingerentem oscula, tum virginem vanum esse osculum nec tanti ut eo glorietur Daphnis dicentem, sed abstergentem tamen os et despuentem. Ita ordinato colloquio simul occurritur dubitationi aliter inexplicabili. Mirum enim videatur necesse est, quo modo virgo, cui ne nomen quidem Daphnidis notum est, dicere possit καὶ πρίν με παρήπαφες ἀδέϊ μύθῳ: quod patet quam ineptum esset, si ad rem alio tempore quam hac ipsa in confabulatione actam spectaret. Iam vero hoc illam in mente habere patet, quod ei Daphnis blandis sermonibus auscultanti de improviso oscula rapuerit.

5. C. omittit μή.

7. Callierges καὶ ἀποπτύω τὸ φίλημα. Iunt. καὶ ἀποπλύνω τὸ φίλαμα. Saepe numero in hoc idyllio libri vulgares formas praebent: quas ubi codex habeat indicavit Zieglerus ad v. 11. Brunckius in restituendis Doricis modum excessit. Hic quidem codex φίλαμα. Quoniam dubitari potest utrum hoc carmen Dorica an Ionica epicorum dialecto scriptum sit, omnia notanda duxi, quibus inter se codex et editiones Calliergae ac Iuntina discrepant.

9. Iuntina κώρην.

10. Omnes ἥβη.

11. Vulgo cum Iuntina ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. Callierges omisit οὐ. Codex, ut Gaisfordius notavit, ἀστάφυλις, de quo nihil Zieglerus. In usu olim fuisse ἀσταφυλίς videbatur Koenio ad Greg. Cor. p. 454 = 214. Si hic versus Daphnidis esset, cui eum recte a Callierga tributum Hemsterhusius, et qui καλὸν ῥόδον αὖον ὀλεῖται scribi volebat

Is. Vossius censuerunt, non solum et ante eum et post eum versus excidisse deberet, sed etiam repeteret Daphnis quae iam v. 10. dixerat. Quamquam autem nimium breves flores amoenae rosae in proverbio sunt, ut apud Theocritum XXIII. 28.

καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει,

et apud Diogenianum VIII. 2.

ῥόδον παρελθὸν μηκέτι ζήτει πάλιν,

et in Anthol. Pal. XI. 53.

τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον, ἢν δὲ παρέλθῃς,
ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον,

tamen hoc loco, ubi coarguere Daphnin vult virgo, hoc eam dicere necesse est, uvam etiam quum passa est servare dulcedinem, rosamque etiam quum exaruit spirare in vino, in unguentis, in vestimentis, quibus folia eius immixta sunt. Prior pars versus clarius sententiam redderet sic scripta, ἐκ σταφυλᾶς σταφίς ἐστι. Itaque nescio an praestet scribere ἃ σταφυλίς, scilicet ἦν, σταφίς ἐστι.

12. Codex et Call. κοτίνους. Iunt. κοτίνας.

13. Omnes ἡδέϊ.

15. Omnes τὴν σαυτοῦ et ἀρέσκῃ. Deinde Call. Iunt. οἴζυον. Codex οἰζυορεεν. Ex hoc loco ὀΐζυος in Parisinum Thesaurum Stephani receptum non puto Graecum vocabulum esse. Valckenarius suo exemplari Hesychii adscripsit "οἰζυος ap. Clem. Al. p. 727, 13". Ibi nihil inveni. Etsi mallem scriptum esse ἐμοὶ σέθεν οὐδὲν ἀρέσκει, tamen satis habui accentum mutare, ut ὀϊζύον esset participium.

16. Inepte legebatur φεῦ φεῦ τᾶς Παφίης χόλον ἅζεο καὶ σύγε κώρα. Scripsi καὶ στέγε, ut diceret, verere iram Veneris et arce. Codex, ut videtur, τᾶς Παφίας.

19. Legebatur σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις. Sic Callierges. Sed Iuntina cum duplici accentu ἀείρεῖς. Codex ἀεῖρες, ut Zieglerus notavit: Gaisfordius αειρες. Non est animadversum quod est apertissimum, poetam scripsisse τὸ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀτειρές.

20. 21. Hi versus positi erant post v. 17. Suum iis locum evidentissime vindicavit M. Hauptius in Museo Rhenano 1845. II. p. 276. Codex καὶ ἐς λίνον ἄκλυτον ἔνθῃς, quam formam praebet etiam v. 35. Call. ἄκλιτον ἔλθῃς. Iunt. ἄλλυτον ἔλθῃς.

21. Codex ὡς ἐθέλῃς. Call. Iunt. ὡς ἐθέλεις. Iunt. ὡς ἐθέλοι.

22. Codex κακῷ ἀνέρι δώσω. Call. Iunt. κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ. Schaeferus δώσει.

23. Codex πολλοί μευ μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἀείδει. Call. Iunt. et ut videtur codex Parisinus πολλοί με μνώοντο. Eaedem edd. οὔτις ἕαδε. Unde ἀείδει ortum dicam non habeo, nisi forte error scribae est ad ἀεῖρες v. 19. aberrantis. Quod Zieglerus proposuit ἔπειθεν, ita omnes numeros implet, ut vix videatur dubitari posse quin id poeta scripserit.

24. Omnes μνηστήρ.

25. Codex et Call. ἀνίας. Iunt. ἀνίαις.

26. Omnes ἐδύνην et χορείην.

29. Omnes Εἰλειθυίης.

30. Omnes τεή.

31. Codex omittit μή.

34. Call. Iunt. ἐξεῖς.

35. Omnes ἀέκουσαν. Codex ἀπένθῃς. Call. Iunt. ἀπέλθῃς

36. Libri οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα. Emendavit Schaeferus. Legebatur καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς, quod etsi scio defendi posse, tamen καὶ ἣν γ' ἐθέλῃς scripsi.

37. Iuntina in utroque hemistichio τευχεῖς, et v. seq. τευχῶ. Omnes utroque in versu θαλάμους.

38. Codex σου, omittens δέ. Recte Schaeferus καλὰ νομεύω iungenda esse monuit, ut v. 50. est καλὰ νέμεσθε.

39. Codex et Iunt. τίνα κεν. Call. τίνα μέν. Scripsi μάν.

41. Codex καὶ ὤνομα.

42. Codex Λυκάδας τέκε et Νομαίας, ut Gaisfordius notavit. Zieglerus solum Λ. posuit, edidítque Νομαίη, ut hoc codex habere videatur.

44. Codex οὐδ' ἄκρα τιμήεσσι. Call. Iunt. οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα. Emendavit primus Gerhardus in Lectionibus Apollon. p. 14. et postea etiam Briggsius. Iunt. πατὴρ δέ μι' ἐστί. Post hunc versum omissi distichi signa posui. Nam non solum consuetudini poetarum ipsique adeo rationi repugnaretur, si, quum iuvenis suum parentumque suorum nomina edidisset, solus pater virginis nominaretur, ipsius autem virginis et matris nomina reticerentur, sed etiam ipsum carmen v. 39. luculentum praebet

omissionis indicium, quum virgo patris tantum, cui rem aperire vereatur, non etiam matris, quam praecipue memorare debebat, mentionem faciat. Ex quo non dubie apparet, in iis qui desunt versibus et virginis et matris nomina fuisse, sed matrem dictam esse iam inter mortuos versari, idque confirmatur eo, quod pater senex esse dicitur.

47. Codex ἔθον ἄλσος, omittens αὖλις. Call. Iunt. ἔθεν. Omnes ὅπῃ.

48. Iunt. κυπάριττοι.

49. Codex et Call. βόσκεσθε· τὰ βωκόλα. Iunt. βόσκοισθε. τὰ βωκόλω.

50. Codex et Call. νέμεσθε. Iunt. νέμοισθε. Codex ἵν' ἄλσεα παρθένῳ δείξω. Call. Iunt. ἵν' ἄλσεα παρθένι δείξω. Postea scribi coeptum νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω. Versuum 49. 50. unam eamdemque formam esse debere nemo non assentietur Hemsterhusio; non erat autem in priore ἵνα βωκόλω ἔργα νοήσω scribendum, sed in altero τὰ παρθένῳ ἄλσεα δείξω. In utroque coniunctivus eo est modo positus, quem olim subintellecto ἵνα explicare solebant. Articulus interposito vocabulo ab pronomine disiunctus saepius apud huius aevi poetas invenitur. Theocritus X. 34, si recte emendavi, τὼς τὺ μὲν αὖλος ἔχοισα. XVI. 4. οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμες, et apud Moschum VII. 6. ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα. Callimachus, ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος, τὴν οἱ φασὶ τεκόντες εὐναίους ὀαρισμοὺς ἔχθειν ἴσον ὀλέθρῳ. Theognis 575. 813. 861. οἵ με φίλοι προδιδοῦσι.

52. Codex πράτιστα. Vulgo μάλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω. Quae critici coniecerunt magis etiam inficeta sunt quam si Daphnis responderet ἅψομαι τῶν μαζῶν. Scripsi διδαχθῶ. Bonus Wordsworthius nec praecedentem nec sequentem versum videns vidit hic Daphnin poma virgini dono ferentem.

53. Omnes τεήν.

54. Iuntina ἔτρεσας. Pro δειλά codex διά.

56. Omnes σοὺς πέπλους.

57. Omnes καὶ τὰν μικρὰν ἀπέστιχες. Emendavit Scaliger.

58. Codex πράτιστον. Call. Iunt. πρώτιστον.

60. Omnes ἀλλήλαις. Codex καλέουσι, ut Zieglerus notavit, καλέσουσι, ut Gaisfordius. Call. λαλέουσι. Iunt. λαλέοντι et κυπάριττοι.

61. Hic versus deest in codice. Unde ergo sumptus est? Nempe fecit eum Callierges, satis probabiliter quod ad sententiam attinet. Dedit autem ille τάμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάγος· εἰμὶ δὲ γυμνά. Sic etiam Iuntina, sed ῥάκος exhibens. Constructionis vitium sustulisse putabatur Schaeferus, qui ἐμοί scripsit. Id quidem hic μοι esse debebat. Quum codex in versu qui sequitur omisso ἄλλην habeat τάμπεχόνην, apparet unde Callierges suum τάμπέχονον sumpserit.

62. Codex τάμπεχόνην, omittens ἄλλην, consentiens in τῆς σῆς cum Call. Iunt. qui ἄλλην ἀμπεχόνην. Miror μείζονα: maior enim potest vilior esse, ut potius ἀμείνονα vel κρέσσονα exspectetur. Sed lubricum est de vestibus mulierum iudicare: cogitari enim potest aut longiores aut ampliores magis esse laudatas.

64. Codex ἐπιβάλλω.

65. Daphnidi tribuens Callierges pessima coniectura, σὺ δ' ἔγημας, κοὐκέτι πιστή. Codex σοι ἔρημας οὐκέτι πιστή. Iuntina σὴ ἐρημιὰς οὐκ ἔτι πιστή. Si σή recte coniectum esset, transferri deberet carmen in communem dialectum epicorum, quia Dorice scribens poeta non positurus erat σά post νεμέσα. Exspectatur nomen quod ministram, cultricem, vel simile quid significet, ut σὴ ὑπηρέτις οὐκέτι πιστή. Lobeckio in Pathol. proleg. p. 466. quaerendum videbatur nomen proprium, quale Ἐρωτιάς aut Ἀρητιάς. Si ita est, abstinendum a coniectando erit, siquidem nomen virginis cum versibus 45. 46. periit. Litteras quae sunt in codice intuenti, σοιερημας, proximum videri potest σοῖς ῥήμασιν, quum ιν compendio superne adscribi soleat. Sed σοῖς certe non credo poetam scripsisse, quum numeri σέο commendarent. Itaque ut aliquid tamen ponerem, quod saltem non sensu careret, scripsi μὴ νεμέσα σέο ῥήμασιν οὐκ ἔτι πιστᾷ, id ut esset, ne succenseas praeceptis tuis non amplius fideli.

66. Codex ῥέζω. Idem et Iunt. αὐτᾷ. Call. αὐτά. Toupius αὐτάν. Iunt. βοῦν.

67. Omnes βέβηκα, γυνή. Call. Iunt. ἀφερψῶ. Codex ἀφέρπη.

68. Omnes γυνὴ μήτηρ.

69. Codex χλωροῖσιν.

70. Codex ἀνίστα. Omnes εὐνή.

71. Omnes χὴ μὲν ἀνεγρομένη. Codex et Iunt. interponunt γε, quod Callierges non habet, inter ἀνεγρομένη et διέστιχε. Scripsi σῖγ' ἔστιχε. Iunt. μῆλα.

72. Codex αἰδόμενοι. Call. Iunt. αἰδομένη. Scripsi αἰδομένοις. Omnes κραδίη.

Sub medio hoc versu Callierges posuit ἤϊε, Iuntina sub eius initio, quasi eo verbo incepisset versus non expletus. In codice est κίεν, tum autem hi scribae alicuius versiculi

δέχνυσο τὰν σύριγγα τεῶν πάλιν ὄλβιε ποιμάν,
τῶν καὶ ποιμαγνίων ἑτέρην σκεψώμεθα μόλπαν.

INDEX.

Lipsiae impressit F. A. Brockhaus.

